

অসমৰ একমাত্ৰ হাস্য ব্যংগ বাৰ্তালোচনী

কেৱল হাঁহিবৰ বাবে

হাঁহি হাঁহি পঢ়িবৰ বাবে

গুহুটকুট

ত্ৰিশতিত্ৰিম বৰ্ষ ২য় সংখ্যা, ২০২৪

এই সংখ্যাব আকৰ্ষণ

বেবেৰিবাং কবিতা চ'ৰা

মহিনাহাঁতৰ বকলা

ৰস ৰচনা

গল্প

হাঁহো আহক

ভাকুটকুটৰ বাশিফল আৰু বহুতো...

ପ୍ରକୃତକୃତ

କେବଳ ହାଁହିବର ବାବେ

ହାଁହି ହାଁହି ପଡ଼ିବର ବାବେ

ଭାକୁଟକୁଟ ଗୋଟିଏ ହୈ-

ଉପଦେଷ୍ଟା ମଣ୍ଡଲୀ : ଉମେଶ ଚେତିଯା, ବିନିତା ଚୌଧୁରୀ ଗାବୋଦିଯା, ଉଷା ବରଗୋହାଇ, କୁଞ୍ଜ ବଡା, ମୋହନ ଚୁତିଯା, ନନ୍ଦେଶ୍ୱର ଦେଉବୀ, ସଦମଣି ଗୋସ୍ଵାମୀ, ପୁଞ୍ଜପା ଚୁତିଯା, ଭୋଗେଶ୍ୱରୀ ହାଜରିକା, ନୀଳାନ୍ଧବ ଦନ୍ତ, ନଗେନ ଗାଗେ, ନାମେଶ୍ୱର କାର୍ଦଂ, ଧୂରଜ୍ୟୋତି ଦାସ, ଲୋକନାଥ ଗାଗେ, ବଗେନ ଗାଗେ, ବଞ୍ଜିତ ଚିବିଂ, ଦିପକ ଭବାଲୀ, ଦିବ୍ୟ ଗାଗେ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବରଗୋହାଇ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରଭା କାଟନୀ ଆକୁ ଆଚୁଯ୍ୟ ଗାଗେ ।

ମୁଖ୍ୟ ସମ୍ପାଦକ

ବିମଲ ବାଜଖୋରା

ସମ୍ପାଦକ

ଗକୁଳ ଚୁତିଯା

କରବୀ ଦେଉବୀ

ସହକାରୀ ସମ୍ପାଦକ

ବନ୍ଦନା ଦନ୍ତ ହାଜରିକା

ଦିଗନ୍ତ ଦେଉବୀ

ଟଙ୍କେଶ୍ୱର ଭବାଲୀ

ଚାର୍କୋଲେଚନ ମେନେଜାର

ବୀବେଣ କୁମାର କୋର୍ବ

ପ୍ରକାଶକ

ବିଣୀ ତାମୁଲୀର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ଆକୁ
ମନଜିଙ୍ଗ ଅଫଛେଟ ପ୍ରିଣ୍ଟାର୍ ଧେମାଜିତ ମୁଦ୍ରିତ ।

ଅଂଗ ସଜ୍ଜା

ଗୌରାଙ୍ଗ ଦେଉବୀ

ନକ୍କା ସଂପ୍ରାହକ

ବାଜୀର ବାଜଖୋରା

ଅକ୍ଷର ବିନ୍ୟାସ

ଦେରଜ୍ୟୋତି ଦେଉବୀ (ଦିଗନ୍ତ)

ମୂଲ୍ୟ : ୫୦.୦୦ ଟକା ମାତ୍ର

ভাকুটকুটৰ ভেগিলেটৰেদি সম্পাদকৰ ভূৰুকা

বাজনীতি

নিৰ্বাচনৰ আলেখলেখ-

গুজৰাটৰ ফালে এইবাৰ হাত চিগিল। পদুমে তেনেই আৱৰি ধৰিলে। মৰণুমিটো পদুমৰ সুবাস। এতিয়া আকৌ বোলে পদুমৰো দুবিধ ওলালে। এবিধ থলোৱা এবিধ হাইব্ৰিট। অৰিজিনেল অৰ্থাৎ থলোৱাবিধৰ বাজনীতি ডিমাণ নথতা হ'ল। আজি বৈজ্ঞানিক যুগত হাইব্ৰিটৰ ডিমাণ বেছি। কাৰণ এই বিধৰ পৰা বেছি প্ৰডাক্ষন হয়। থলোৱা বিধৰ পৰা প্ৰডাক্ষন কম হয়। সেয়েহে এইবিধ অচল হৈ পৰিল। আকৌ আন এজনে গহীন কৈ ক'লে- আমাৰ হাতত তেনে কোনো ধৰা বক্ষা নিয়ম নাই। হাতখন ছিগা ঘলৈকে মন যায় যাৰ পাৰে। যিয়ে যেনেকৈ পাৰে কিনি লব পাৰে। মাল খিলালেই হ'ল। ইঁতুৰী কাঁচি, ধান কাঁচি এইবিধ আকৌ আজি-কালি নচলা হ'ল। কাৰণ নতুন নতুন থলোৱা মেচিন ওলাইছে, থলোৱা মেচিনে ইহঁতক গ্ৰাস কৰি পেলালো।

গুজৰাটীয়ে গুজৰি-গুমৰি হাতক দিলে খেদাই।
উন্তৰ প্ৰদেশীয়ে এইবাৰ আকৌ পদুমক দিলে বিদায় ॥
কেৰেলা-বেঙেলা সকলোতে পদুমৰ ঠাৰি চিগিল।
উপায় নেপাই পাল্টু, চন্দ্ৰৰ সতে মিতিৰ পাতিল ॥
মিতিৰ ঘৰৰ লুভীয়া ভকতে টেকেলি ভৰাই ল'লে।
পিচ দুৱাৰেদি পেটোল মলুৱাই হাতচাপৰি বালে ॥
তথাপি মিতিৰে নেজানো কোনদিনা কাৰ সঙ্গে যায়।
শুনিয়োক সভাসদ কহিলোহো ভাকুটকুটে নধৰিবা দায় ॥

আকৌ পদুমৰে চৰকাৰ হ'ল। এইখন থেকাদিয়া চৰকাৰ। পাল্টু কুমাৰ আৰু জোন বাবু, দুই বাবুৰ সৈতে সনা পিটিকা। বাইজে সন্দেহ কৰিছে সনাপিটিকাৰ পৰা পিটিকৈ জাপমাৰি ওলাই যাৰ পাৰে। তেনে হ'লৈ চৰকাৰ চেতেপ। আ.....বা....বা....।

ইতি

মুখ্য সম্পাদক, ভাকুটকুট
মুখ্য সম্পাদক, ভাকুটকুট

বেবেৰিবাং কবিতা চ'ৰা

পানী মিঠে

শ্ৰু... (চশমা) পূর্ণকান্ত শহিকীয়া

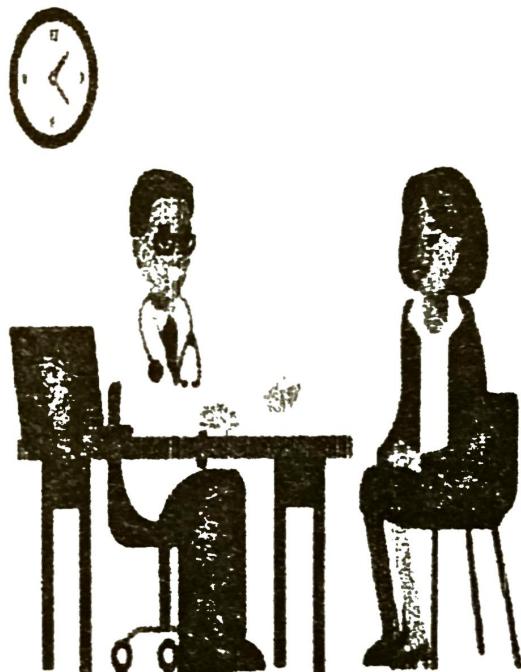
ৰসাল চিকিৎসা কেন্দ্ৰ

ভলুকা চাপৰিৰ ৰসাল গগৈয়ে সিদ্ধান্ত কৰিলে
দুখাতুৰৰ বাবে চিকিৎসা কেন্দ্ৰ খুলিলে
আনন্দতে সৰ্বজনে জয়ৰাম বুলি হবিধ্বনি দিলে ॥

কেন্দ্ৰটিৰ নাম থলে ৰসাল চিকিৎসা কেন্দ্ৰ
ওষধ নাপায় তাত পৰামৰ্শ মাত্ৰ
তাৰিজৰো ব্যৱস্থা আছে কৰি মহামন্ত্ৰ ॥

পৰামৰ্শৰ বিধি দিয়ে খামৰ মাজত
পাটিৰ লাগিব ঘৰত সকলোৰে আগত
তেতিয়াহে ফাপিব নহলে পৰিবা বিপদত ॥

ৰসালৰ পৰামৰ্শ এবাৰ মাত্ৰ ললে
বেমাৰিয়ে দেউনাচি পলাই পত্ৰং দিয়ে
কোনো পুনৰ ঘূৰি নাহে ৰসাল কেন্দ্ৰলৈ ॥
পৰামৰ্শ মাননি গুৱা-পাণ মাত্ৰ

ফলকত লিখা আছে সৰ্বজন জ্ঞাত
এজনক এবাৰহে চাই শান্তি সন্মত ॥

কাহি কাঁহি নিচাও আহিল গামোচাৰে নাক মচি
কাহে কবিছে লটি-ঘটি টুপনি নাহে ৰাতি
সেঙুণেৰে ভাঙিছে জিয়াচলৰ ঠিয় মাঠাউৰি ॥

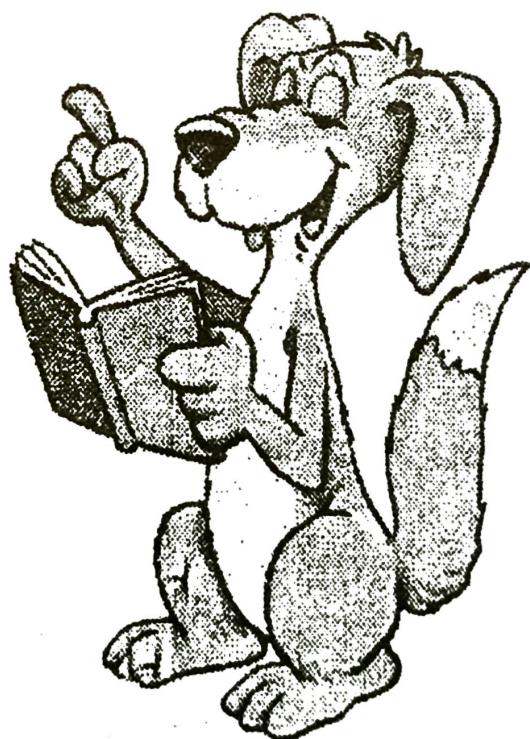
ৰসালে গহীনাই কলে এইটোনো কি বৰ কথা
বিধে বিধে দি আছো শত জনক দিহা
খামৰ মাজত লিখি দিছো ঘৰত গোটাই লবা ॥

খাম লৈ বুঢ়া নিচাই ঘৰলৈ বাট ললে
সকলোকে মাতি আনি খাম খুলি দিলে
পৰামৰ্শ সিধা দেখি হামখুৰি খালে ॥

পৰামৰ্শ :

পানীতলৰ শুকান দলি
বুৰমাৰি তুলি আনি
তিনি দিন তিনি ৰাতি
নাকৰ ফুটাত বান্ধি থবি
তেতিয়াহে ভাল পাবি ॥

পিছদিনা দুপৰ বেলা কৰিলে খোৱা-বোৱা
মুখত এখন সোমাই গুৱা মোমাই হ'ল কেন্দ্ৰৰ মূৱা
মোমাই নাম ৰঙামুৱা পিঙ্কিলে হলৌ চোলা ॥
ৰসাল আছিল কেন্দ্ৰতে মোমাই বহিল বাৰান্দাতে

কিয়নো বাবু আহিলা মোমাই এই হেন দুপৰতে
বাখিছাগৈ সৰ্বভৰসা মোৰ ওপৰতে ॥

পু-বোৱাৰী এই হালে খিটিং-খাটাং লাগি থাকে
মাৰধৰ কৰি থাকে, নাথাকে হেনো একে লগে
সেয়েহে ভাগিন কাৰাকৈ তাবিজ এটা দিব লাগে ॥

ৰসালে বোলে শুনা মোমাই অথলে নাযাই মোৰ বিধি
সৰ্বটাক মন্ত্ৰ দিছো লিখি সেন্দুৰৰ লগত মাৰি লবি
যতন কৰি ডিঙিত টান কৈ বাঞ্চি দিবি ॥

বিধান :

শকত বাহৰ পাৰ এটি দুচেও কৰি কাটি লবি
জেঁটজৰি দুডাল গোটাই লবি
মন্ত্ৰ ফাঁকি মাৰি লবি দুভাগকৈ ভগাই লবি
দুয়োটা চুঙাত ভৰাই দিবি ॥
জেঁটজৰি দুডাল ধুই লবি মাদলিৰ দৰে বনাই লবি
দুয়োটাৰে ডিঙিত পিঞ্চাই দিবি ॥

মন্ত্ৰ :

নলং তলং একং ধন্তং মস্যতং
পাপীষ্ঠং খিলিলি খিটং
ধূপিটং ধূপিটং পাষণ্ড পলায় ধং।
ওমঃ হতশ্রীয়েই নমঃ (ফু মাৰিব তিনি বাৰ)

নকল ভকত

শ...জিতেন ৰাজকোৰৰ
চিলাপথাৰ

গৰমৰ বতৰ এক গছৰ তলত ।
বহল বহল এক শকত ভকত ॥
মনত ভৱয় এক কৰম কৰল ।
মদৰ বটল লগত লৱন বহল ॥
ঘটৰ ঘটক মদক গদ-গদ হ'ল ।
লগত মটৰ কটৰ-কটৰ কৰল ॥
চলং-ধপং কৰ গমন নহ'ল ।
গছৰ তলত ভকত শয়ন কৰল ॥
বহ-বহ ভকতৰ তব এমন কৰম ।
ভংগ কৰল তব ভকতৰ ধৰম ॥
কহয় নকল ভকতক , কৰ শবণ ভংগ ।
এন সকলৰ এৰ ভকতৰ সংগ ॥■

লাগ বাঞ্ছ (১)

শ্ৰী... জয় কুমাৰ দলে

অসমীয়া

মিএণ্ঠাই বাখিছে জীয়াই আমাক
ভাটি মদে ডিঙি তিয়াই
আমি অসমীয়া মিএণ্ঠাৰে জীয়া
কেনেকৈ নকৰো দয়া।

অ মিএণ্ঠা, অ মিএণ্ঠা তুমি কেনেকৈ জীয়া
থিয়ে-থিয়ে কাম কৰোঁ আমি,
আমিহে প্ৰকৃত অসমীয়া।

অ অসমীয়া অ অসমীয়া তুমি কেনেকৈ জীয়া
বঙালী, বিহাৰী, মাৰোৱাৰী, নেপালী
আমাৰ মাজত আছে সকলোৰে দয়া।

অ দয়া অ দয়া তুমি ক'ব পৰা আহা
ল'ৰা-ছোৱালী বদ্ধু-বাঞ্ছৰ
সকলোৰে প্ৰতি আছে মায়া।

অ মায়া অ মায়া তুমি ক'ব পৰা আহা
দয়া মায়া নাৰাখিলে সকলো শেষ হৈ
পৃথিবীত লাগিব তলা। ■

লাগ বাঞ্ছ (২)

জুৱাৰী

টকা পইচা বাকচ লৈ
তুমি হলা বিহাৰী
লাল বটল হাতত লৈ
মই হ'লো জুৱাৰী।

কেচেমাকেচেমকৈ পিটনিৰ গোৰু
এইয়ে হ'ল জীৱনৰ চোকে কোণে ধান্দা
তাচ পাতত লাগি থাকে লখিমীৰ চান্দা
দুখে সুখে লগ লাগি সকলোৰে পাণ্ডা।

টিলিং টালাং কৈ গধুলিৰ বৰমটা
পিৰিক পাৰাক'কৈ ভয়ত ক'পে চকু দুটা
কুকুৰৰ ভুকনিত ভৰি দুটা কোঁচ খায়
শৈণীয়েকৰ সোতা দেখি কলিজাৰ জীউ যায়।

ধাণ্ডা শেষ হলে জেপ কেইটা উৰঞ্জা হয়
ভাটিৰ পৰা ওলাওঁতে ভৰি কেইটা পাক খায়
হাইৱেৰ পিটনিত নাকেৰে উশাহ লৈ
মহ, জোকৰ ভোজ ভাত তেতিয়াই শেষ হয়।

পূৰতিৰ কিৰণে চকুত চাট মাৰে
দিনত ভব্যগব্য বগা চোট টাই কোট
ৰাতিত হেৰাই যায় পোহৰৰ অভিজাত

বগা চোলা বগা পেণ্ট
দালালৰ দৰ-দাম
বিশ্বাসত নলবা বোপা
বগা ৰং ঠগীৰাম ॥ ■

আপুনি বুঢ়া হৈছে

(ব্যঙ্গ কবিতা)

শ্র...দেৱ দাম (তেজপুৰ)

আপুনি এজন অভিজ্ঞ লোক হলেও, আপোনাৰ বুজনিত দহ জন
উপকৃত হলেও,
যদি ! যদি, আপোনাৰ পত্নী, পুত্ৰ-কন্যাই কয় ‘ব’বা তুমি এইবোৰ
একো বুজি নোপোৱা ।
তেতিয়া আপুনি বুজি পোৱা ভাল, বুজক, আপুনি বুঢ়া হৈছা ।

প্ৰেমৰ কবিতা, গল্প, উপন্যাসৰ আছিল আপুনি এজন পগলা পাঠক ।
হয়তো চৰ্চাও কৰিছিল বহুত ।

আজিকালি-

এইবোৰ পঢ়িবলে মন নোযোৱা হৈছে। যদি সচাকৈয়ে এনেকোৱা হৈছে, কৈ লাভ নাই ,
আপুনি বুঢ়া হৈছে ।

পত্নী, পুত্ৰ, কন্যাই কিবা ভূল সিদ্ধান্ত লৈছে ।
ভূল কৰিবলৈ লৈছে। আপুনি শুধৰাই দিবলৈ যত্ন কৰিছে
বিফল হৈছে ।

যদি আপোনাৰ কথাবোৰ ‘আউত দেটেড ফটা লেক্সাৰ বুলি উৰাই দিয়া হৈছে,
অশান্তি নেমাতো বুলি যদি আপুনি মুখত তলা লগাইছে,
তেনেহলে আফচোচ কৰি লাভ নাই ।
আপুনি বুঢ়া হৈছে ।

ঘৰৰ কাষতে বাইজে বিহু পাতিছে। খ্যাত-অখ্যাত
গায়কে পচণ্ড শব্দৰ আধুনিক বাদ্যযন্ত্ৰ বজাই গান গাইছে।
ডেকা-ডেকেৰী, জীয়ৰী-বোৱাৰীহতে তালে তালে নাচি-বাগি
পৃথিবী তল - ওপৰ কৰিছে।
ভাগৰেও চূব পৰা রাই সিহঁতক।
যদি ! যদি, ঘৰত অকলে অকলে শুই থাকিবলৈ আপোনাৰ মন গৈছে,
তেতিয়া আৰু কি কম ? কবলৈ একো রাই !
আপুনি বুঢ়া হৈছে।

নিমন্ত্ৰণ বক্ষা কৰি আপুনি বিয়ালৈ গৈছে। পত্ৰীক আগবঢ়াই
তেওঁৰ আঠলৰ আঁৰ লৈ চুপ-চাপ কৈ আগবাঢ়িছে।
লাইত জ্বলোৱা ছাতিৰ পোহৰত সকলোৱে ফটো উঠিছে।
চেলফি উঠাত ভিৰ কৰিছে।
যদি ! যদি, চুক এটা বিচাৰি মনে মনে বহি আলেখলেখ চাই থাকিবলৈ
আপোনাৰ মন গৈছে,
মই নকণ্ড আপোনাৰ পত্নীয়েই কব যে, আপুনি বুঢ়া হৈছে।

পৰিয়ালৰ সদস্য সকলে খোৱাৰ আগতেই আপোনাক অকলে খাৰলৈ
দিবলৈ লৈছে।
মাছে-মঙ্গে ভাত খাই থাকোতেও যদি আপোনাৰ আইৰ হাতৰ
হাতা-খুতৰা আৰু কণী-পুঁষি মাছৰ আঞ্চাখনলৈহে বৰকৈ
মনত পৰি থকা হৈছে
তেতিয়াহলে আনে নহয়, মাছ-মঙ্গহেও ক'ব,
আপুনি বুঢ়া হৈছে।

আলমাৰী ভৰি বছত কাপোৰ আছে। নতুন পোচাক কিনিবলৈও
মন নোয়োৰা হৈছে। যাৰ লগীয়া ঠাই কমি আহিছে।
ইফালে সিফালে যাওঁতে যদি একেয়োৰ পোচাককে একেৰাহে পিঞ্জি
কেইবাদিনো কৰিবালৈ গৈছে, তেতিয়া হ'লে আপোনাৰ ঘৰৰ কাষৰ
চি চি ক'পী মেদাম সকলে ক'ব, আপুনি বুঢ়া হৈছে।

কোনো হাস্য বসিকে বসাল কথা কৈ মানুহক হষ্ট'বাই আছে।
হয়তো আগতে আপুনিও হষ্ট'বাইছিল। আজি কালি এইবোৰত
আপোনাৰ মন নবহে,
হাঁহিবলৈ মন নোয়োৰা হৈছে।
যদি সচাঁকৈয়ে এনে হৈছে
তোতয়া হ'লে সোধক,ভাঙ্গৰ চিলিমেও ক'ব, আপুনি বুঢ়া হৈছে।

বিউতি পার্লাৰত ফিজ দি, সাজোন- কাঠোনে বান্ধবীক ঈর্যা জন্মাই,
পত্নীৰ বান্ধবী সকল আহি আপোনাৰ চৰা ঘৰত বহি,হাঁহি ধেমালি কৰি
আন্দৰ ঢল নমাইছে।
যদি ! যদি তেওঁলোকৰ লগত চিনাকি হৈ, মুখ-চুপতি মাৰিবলৈ
আপোনাৰ মন যোৱা নাই,
আৰু চকুৰে তেওঁলোকক চাবলৈ মন যোৱা নাই,
তেওঁলোকৰ কথাবোৰ মনে মনে শুনিবলৈ ইচ্ছা যোৱা নাই।
তেনেহলে ! তেনেহলে, আৰু বুজিবলৈ বাকী নাই, আপুনি বড়া হ'ল।■

বেবেৰিবাং কবিতা

...যদুমণি গোস্বামী, ধৰাজি

এ. জি. পি. বি. জে. পি.

দুয়ো ককাই-ভাই

খাবৰ সময়ত মিল

কামৰ সময়ত অমিল

কথাই কথাই দুয়ো এদিন

লাগি গ'ল ভাই।

ইটোৱে ক'লে- মই ডাঙৰ

সিটোৱে ক'লে- মই ডাঙৰ

তোৰ ইয়াত কোনো স্বত্ব নাই

কংগ্ৰেছ বৰ দেউতাকে আহি

কলেহি তহঁত দুটা যে আৰু

নেপায় নহয় এনে কৰিব,

ভিতৰি ভিতৰি মিলি থাক

আনে আশ পাব।

এ. আই. ইউ. দি. এফে ক'লে সৰ্বনাশ হ'ল

দেশ ৰসাতলে গ'ল

নেপায় নহয় কাজিয়া কৰিব

আমি আছো সকলো ঠিক হৈ যাম

এইবাৰ আমি ওফৰাই দিম

দিছপুৰত আমিয়েই বহিম

বদৰউদ্দিনৰ মুখত কথা

সভা-সমিতিত লাগে লেঠা

অহংকাৰৰ পতন হ'ব

ৰাখণ এইবাৰ বধ হ'ব

কংগ্ৰেছে ক'লে-

মৌলি দেখা নাই,

হাৰি হাৰি জিকিছো

জিকি জিকি হাৰিছো

তথাপি হাৰি মনা নাই

মই অকলে কি কৰিছো-

বিসম্বাদ কৰিছো

সাম্যবাদ কৰিছো

প্ৰতিবাদ কৰিছো

জিন্দাবাদ কৰিছো

মূৰ্দ্বাদ কৰিছো

বেয়া ৰাস্তাক ভাল কৰিছো

ভাল ৰাস্তাক বেয়া কৰিছো

দু-নীতি কৰিছো সু-নীতি কৰিছো

ৰাজনীতি কৰিছো অৰ্থনীতি কৰিছো

পদুমে ক'লে পাহি মেলি-মেলি-

তেলখাদ বেচিছো, এয়াৰপট বেচিছো

বেল বেচি বেচি-

কিমান আঁচনি দিছো

কিমান আঁচনি আনিছো

কিমান আঁচনি কাটিছো
 তহাঁতে গাদী আঁচনিৰ নাম শুনিছ
 এইখন ডাঙৰ আঁচনি
 এইখন আঁচনি গলৈ পাৰলৈ নাই
 এই কাৰণে দিল্লীলৈ গৈ মই ৰাতিয়ে দিনে
 তাৎবাটি কৰিছো ভাই।
 মোক কোনোৱে ভাল পায়
 কোনোৱে বেয়া পায়।
 মই তাক হিচাপ কৰি নেচাও ভাই
 মই কামৰ মানুহ।
 মোৰ সময় নাই,
 মই দিল্লী গেছো,
 আমেৰিকা গেছো
 মুৰাই গেছো, ৰাছিয়া গেছো
 মোৰ অহা-যোৱা হিচাপ নাই।
 এই কাৰণে সকলোৱে মোক কৈছে,
 আপুনিহে আমাৰ আচল মানুহ,
 বাকীবোৰ নকল,
 আমি যাম বসাতল। ■

নৰবৰ্ষ

...বৰ্ণালী দত্ত হাজৰিকা

আকৌ আহিল এটি নতুন নৰবৰ্ষ
 চৰিওফালে মাথো উচ্চস্বৰৰ
 মিউজিকৰ শব্দ।
শুভ নৰবৰ্ষ
 বিদায় পুৰণি বৰ্ষ
 এইয়া যে স্ফৃতি নতুনক আদৰাৰ।
 আমি নুবুজা জনে বুজিব নোথোজো
 এইয়া যে আমাৰ হেৰুৱাৰ গান,
 জীৱনৰ পৰা একোটি বছৰ বিদায়ৰ গান।
 এইয়াতো এক অব্যক্তি বিষাদ
 পিক্নিকৰ নামত যে
 ধৰিত্ৰীয়ে সহিছে মাথো প্লাষ্টিক আৱৰ্জনা
 আৰু সুৰাৰ বটলৰ দম।
 প্ৰকৃতিয়ে আমাৰ মাজলৈ
 কঢ়িয়াই অনা নতুনত্বৰ উদ্ঘাপনৰ নামত
 এয়াতো এক উৎশৃংখলতা মাথো
 ধিক্ এই নতুন মানৱ
 ধিক্ এই উৎশৃংখলতা। ■

মহী

শ্ৰু...লক্ষ্মীজ্যোতি লাচন

মই হৈছে ঘৰৰ আটাইতকৈ বেঙ্গী
ককাইদেউ পাইছানে চিনি ?
মাষ্টৰী চাকৰি পালো বুলি হিয়াত ধৰে ৰং
পিঞ্জলত আইতাৰ দং।
ন ন শাৰী ষ্টাইল শাৰি যাওঁ বোলোতে
লাগে জোট-পুট।
মই বোৱা গামোছ
থেছিলো সযতনে জাপি
বিহুৰান দিয়ে বুলি
মৰমেৰে খোলোতেই দেখিলো
নিগলিয়ে থেছে কুটি।
মহিজনীৰ সৰু কালৰ কথা ,
চিএগৰ চিএগৰ পঢ়ো কবিতা
অ' হাইজা অ' হাইজা
ভাতমুঠি থাই যা,
ডেটলেৰে ধোৱা ভাত নহ'ব হাইজা।
মই আছিলো পাকঘৰত
বনাম বুলি পায়স,
লৰালৰি কৰিছো বুলি,
দিলো আধাসেৰ নিমখ।
মই আছিলো শুই
ভণ্টিৰ লগত
অলীক কল্পনাত বুৰ গৈ

দিলো নহয় গোৰি।
মই আজলিৰ ভূল কামত
অশান্তি পৰো
ইমানতে জীৱন বৃত্তান্ত
সামৰণি মাৰ্বো।■

নৱবৰ্ষ

শ্ৰু... মন্দিৰা হাজৰিকা বৰা
কেন্দুগুৰি, বুটিকুৰ

আহিছে নৱবৰ্ষ
কৰিছে স্ফুটি
কাৰ যে কিমান গাত
দেহৰ ক্ষতি।
থাটি ফার্ষ বুলি
ডিঙ্গিলৈকে
এসোপামান গিলি
ৰাতি-দিন নাই
নৱবৰ্ষক আদৰণী।
বিলাতী মদৰ বটল হাতত লৈ
ইংৰাজী নৱবৰ্ষ
তোমাক স্বাগতম
অসম দেশলৈ।
নৱপঞ্জনৰ গাত মদৰ নিচা লাগি
ইংৰাজী ভাষাত
কথা পাতে 'অ' মাই দালিং'।■

অভিজাত্যঃ আইক পাহৰি আমি

শ্ৰী...টঙ্কেশ্বৰ ভৰালী, ধেমাজি

মৰমৰ আই আমাৰ
এলাগী হ'ল
আইৰ ঘৰত সোমালহি
মাহীআই মাস্মী
মাহী,পেহী, জেঠাই, বৰমা
একে ল'গ কৰি
ডাঙুৰকৈ বনালে বুনিয়া লাড়ু
নাম তাৰ আন্তি
মামা খুৰা ভিনিদেউ
মহাৰ সতে বৰদেউতা
শিশুহাঁতক খোৱাইছে
আংকুলৰ আঞ্চুৰ ফল
স্বভাৱতে পাপা হ'ল
ল'বাহাঁতৰ দেউতাক
অতি আধুনিকতাত
ডেড় বুলিও মতা হ'ল
বাৰীতে বগৰী ৰবএ
আমাৰে মইনা শুবএ
নিচুকনি গীতত

আজি দিনৰ মইনাহাঁতৰ
চকুত নাহে টুপনি
পশ্চিমীয়া পপ্ চঙ্গত
হালে জালে ঘূমতিত
আধুনিকা খোপা বাক্ষোনত
ওকনিয়ে লয় বাঁহ
বৰ্ব কাটত খোপা সুলকি
ওৰণি খহিল
উদং পিঠি গা
অসমীয়া সাজযোৰো
জোত-পুত খোৱা
জিন্দৰ ওপৰত টপ্ পিঙ্কি
হৈছে পশ্চিমীয়া-
বিয়া ঘৰৰ বভা তলৰ
উৰুলী গ'ল উৱালি
ডল
নেখায় মাত
সকলোতে যে পশ্চিমীয়া ঢং
পশ্চিমীয়া ভাষা ভাৰ ॥■

আপদীয়া পদ্য

শ্ৰ...অনন্ত কৃষ্ণ মহন্ত

(১)

পৰতিবীৰ সৈতে পৈয়েকৰ সম্পর্ক, বিপাঞ্চত পৰে পদুমী বাই
গাঁওৰক্ষী বাহিনীৰ বিচাৰ 'ফুপ' মাৰিলে, শেষত লগালে চিবি আই
চি বি আইৰ অনুসন্ধানতো লাগিল লেঠা
একেটা চুঙাতে বাপ আৰু বেটা,
সতিনী তকৈ 'বোৱাৰী' হোৱাই ভাল
পদুমীয়ে ললে দুয়োকে চপাই।

(২)

ভেকোলা দাইটিৰ জীয়েক মিচ নয়নতৰা
বাৰে বাৰে ভাগে বিয়া 'চইচ' নহয় তাইৰ দৰা
থাকোতে ওফোন্দা ভেমত,
পৰিল বুঢ়া ড্ৰাইভাৰ প্ৰেমত
জোৱাইৰ আগত নোলায় শাহ আগতে পিৰীতি কৰা।

(৩)

চাকৰি নাপাই এদিন সি হ'লগৈ ঘৰজোৱাই
কথাই প্ৰতি শাহৰে গালি পাৰে মুখলৈ আঞ্চুলি টোঁৱাই
বাথকমত পৰি থকা তিতা তিয়নী খচি
ৰাঙ্গি-বাঢ়ি কাহি-বাতি ধুই মজিয়াখন মচি
উশাহ সলাবলৈ নাপাওঁতেই
বৈগীৰ নিৰ্দেশ 'আনাচোন বেটাৰ পোকৰটো ধুৱাই'। ■

(৪)

নমো নমো পাৰিজাত, কুকুৰে চুলে বাহি গাত,
বিলনীয়াই কলমিটৈ চুৰ কৰিলে গোটেইখন হ'ল জনাজাত
অঞ্চলটোত হেনো তেওঁহে পৰম বৈষণৱ,
ভাগৰত কীৰ্তনৰ ব্যাখ্যা কৰে অভিনৰ
মাটিৰ সীমা ঠেলি কাজিয়া কৰি এতিয়া খাইছে জেলৰ ভাত।

(৫)

ডেডী হ'ল মন্ত্ৰীৰ চামচা
ছাত্ৰ নেতা মাই ব্ৰাতাৰ বাজু
হিৰঞ্জনা আৰু ম'বাইল
নহ'লে সি মৰিবলৈও সাজু
নাৰী প্ৰগতিৰ চিন্তাত মান্দী হয় স্নান
নৈশ ক্ৰান্ত নিতো গায় প্ৰগতিৰ জয়গান
ঘৰত বয়ক্রেণ্ডৰ সৈতে
ঝুঁকিম চাই নিশা বাৰ বজালৈকে মই নাচো।

(৬)

ধনীৰ দুলাল সি তাৰ প্ৰিয়ালো সন্তান,
মদৰ বমিয়ে গেলায় উপাধি মহন্ত,
সহজ-সৰল পিতৃ নাজানি উপায়,
বেজ আনি পুত্ৰক তাৰিজ পিঙ্কায়
দুই 'পেগ' মাৰি বেজে গাই মুখভঙ্গা মন্ত্ৰ।

পেৰদী গীত

(মূল-ঐ নাহৰ ফুলাৰ বতৰ)

....দিগন্ত দেউৰী

ঐ খালে ওলাই হাগি
লেটিন নাই যে খালি
নোৱাৰো বাখিব মই
টিপা মাৰি।।
পেটটো ঘায় যে ফুলি
থাকে গুৰ-গুৰ, গাৰ-গাৰ কৰি
বেচি দেৰি হ'লে ঘায়
জাঙ্গিয়া ভিজি।।
জলিছে পুৰিছে হারা ব্লক মাৰিছে
লাহে লাহে পাছ কৰোতে
পিল পিলি গৈছে,
পেটটো গৈ থাকে ফুলি
বাজে ধুপ ধুপ কৰি
শান্তি পাও মই যেতিয়া
দিও লেটিনত বহি।।
ঐ শান্তি পাও মই যেতিয়া
দিও লেটিনত বহি...।।।

ধূনীয়া ডেকাটি

শ্ৰ....বেলাৰণী ৰাজখোৰা

দীঘলকৈ চুলি নাৰাখিবা
কেৰমণি নিপিঞ্চিবা
ডাঢ়ি-বোফ বেছি হ'বলৈ নিদিবা
তেহে, তেহে হ'ব ডেকাটি ধূনীয়া।
হাতত কোৰ-দা ধৰিবা
বাৰীত শস্য কৰিবা
পথাৰৰ মাটিউৰা চন কৰি নথবা
পাহৱাল ডেকাটিয়ে
শস্য শ্যামলা পথাৰখনি
ভাৰণ কৰি ৰাখিবা
তেহে, তেহে হ'ব ডেকাটি ধূনীয়া।
ড্রাগছ, ধপাত, মদ নাখিবা
নিচা নিচা লগা নহ'বা
মন নকৰিবা উৰগীয়া
তেহে, তেহে হ'ব ডেকাটি ধূনীয়া।
জনম হেনো এবাৰ হে পাওঁ
শ বছৰ আয়ুস পাওঁ
সুন্দৰ পদুম দেহাটি
নকৰিবা ঘূণীয়া
লগৰ সমনীয়াক বুজাবা
তেহে, তেহে হ'ব ডেকাটি ধূনীয়া।
বাতৰি, কিতাপবোৰ পঢ়িবা
দেশৰ খবৰ গোটাবা

মৰমৰ ভাই-ভনীক
তোমালোকেই জগাৰা
তেহে, তেহে হ'ব ডেকাটি ধূনীয়া।
অসমীয়া হ'লো বুলি অভিমানী নহ'বা
এলেহলা নহ'বা
লাচিত দেশৰ ডেকা বুলি
চিএওৰিলে নহ'ব
গড় বাঞ্চিব লাগিব
নিশ্চয়কৈ মনত ৰাখিবা
তেহে, তেহে হ'ব ডেকাটি ধূনীয়া।
আমি অসমীয়া, নহ'ও দুখীয়া
অযুত স্বপ্নৰ ভঁৰাল পুৰাৰ লাগিব
উঠি অহা পোনাটিয়ে
দেশৰ ভৱিষ্যত গঢ়িব
মানুহ হ'ব লাগিব
তেহে, তেহে হ'ব ডেকাটি ধূনীয়া।
মানৱতাৰ মন্ত্ৰ জপিবা
ক্ষমা-দয়া গুণৰ মহিমা জানিবা
সূর্য সম ৰশি পোহৰ বিলাবা
তেহে, তেহে হ'ব ডেকাটি ধূনীয়া।
আশাভৰা গানৰ সুৰ বজাবা
ঈশ্বৰত বিশ্বাস আনিবা
পৃথিবীৰ প্ৰকৃতি ভূৱন ভোলোৱা কপ চিনি লবা
তেহে, তেহে হ'ব ডেকাটি ধূনীয়া।■

চেঙেলীয়া মন

শ্ৰুতি...কৰিবী দেউৰী

(১)

পুৱাই লৰো বাঁহনিলৈ
হাতত ফুটা টিং লই
বাঁহৰ অৰত বহি দিওঁ
কাষতে টিংটি থইঁ ॥

(২)

কামটি কৰি মজা লাগে বৰ
গাহৰি কুকুৰে নাপালে গম
এবাল্টি পানীতে গাটো তিয়াই
হেৰা বুলি চিএৰ মাৰ্বোঁ ॥

(৩)

কৰ্কৰা-পহিতা যিহকে পাওঁ
দকচি দকচি খাওঁ
হালো নাই, পথাৰো নাই
বুকুখনি ফিলাই যাওঁ ॥

(৪)

ঢাকোন নাইকিয়া চৰ
গোহালি নাইকিয়া গৰ
যেনিয়ে মন তেনিয়ে চৰ
খুচি মতে চৰোঁ ॥

(৫)

লাল পানী চুলাই ভাটি
নিতো কৰো উজান ভাটি
দাঢ়ি-চুলি পকি গলেও
চেঙেলীয়া মন

ঘৰ-বৈণী ত'তে থাকক
হিয়া উচাজন ॥

(৬)

পাঁচ টকা দশ টকা
মনুহজনীৰ সাঁচতীয়া পইচা
ডকা দি লৈ যাওঁ
এয়েহে জীৰুন সচা
আড়ডা জমাই খাওঁ ॥

(৭)

টেটুলৈকে গিলি খাওঁ
যিমান জোৰে সিমান পাওঁ
ছলমান চাৰোখ খান যেন
হি'ব' হেন ভাৰোঁ
ৰোমাণ্টিক ৰোমাণ্টিক
গান গাই ফুৰোঁ ॥

(৮)

আলি বাটত চালি ধৰো
জীয়ৰী নে বোৱাৰী
নেপাওঁ চিনি কাকো
সুহৰিয়াই সুহৰিয়াই
ভণ্টি বুলি মাতোঁ ॥

(৯)

ভণ্টিয়ে লগাই দুই চৰ
ভিবাই মাৰো লৰ
ঘৰত পাওঁ মাজ বাতি
মাইকীয়ে নিদিয়ে ডাং খুলি
ওৰে বাতি সপোন দেখি
পিবালিতে থাকোঁ পৰি ॥■

সাধুকথা

শু...আচ্যৎ গণে

এখন হাবিত এজন ৰজা আছিল
উদাৰচেতীয়া, দৰদী, সহনশীল
আৰু বনৰ সকলোৰে আপোন
হৃদয়ৰ পৰা হৃদয়লৈ এৰাব নোৱাৰা।

ৰজাই এদিন প্ৰজাক ক'লৈ
ময়েই প্ৰতাপী অতিকৈ প্ৰল
আছে নেকি এনে কোনো ৰাজ্য অথৱা ৰজা,
মোৰ সৈতে যুদ্ধ দিব পৰা।

প্ৰজাগণে ক'লৈ
নাই ৰাজন
এনে কোনো বলৱান
নাই হোৱা জনম
আমাৰ মহাৰাজৰ সৈতে যুঁজিব পৰা।

কিন্তু আছিল এক মহামন্ত্ৰী
মনে মনে নিৰীক্ষণ কৰি
বুকুত বাঞ্ছি আশা
ৰাজ সিংহাসনত বহাৰ।
ইফালে ৰজাই নাপালে ওবাদিহ
থাকিল ভাৰি গুপ্তে
সিংহাসন থাকিব নিৰাপদে।

এনে দৰে ভাৰি-গুনি
বেলি মাৰ গ'ল
ৰজা বিশ্রামত গ'ল
মহামন্ত্ৰীয়ে দিলে খুলি
ৰাজ হাউলিৰ বৰ দুৱাৰ।

উন্মুক্ত পথেৰে শক্ৰ আহি সোমাই
উদাৰচেতীয়া ৰজাৰ বন্ড কৰিলে পান
বুকু চিবাচিৰ কৰি।
ঘকাটক কপী মহামন্ত্ৰীয়ে
থাকিলে চাই দাঁত নিকটাই।

ৰাতি পুৱাই খবৰ বিয়গি গ'ল
ৰাইজ আহিল উবুৰি খায়
মহামন্ত্ৰীয়ে চিএওৰি চিএওৰি বিনাই
ৰজাৰ দুফাল কৰা বুকুখনিলৈ চাই
মহামন্ত্ৰীৰ দুখ দেখি
প্ৰজাৰ অন্তৰ গ'ল উথলি
মহামন্ত্ৰীক সেৱা কৰি
মাগিলে বিদায়

উকা হৈ থকা সিংহাসনলৈ
মহামন্ত্ৰীয়ে একেথৰে থাকিল চাই।■

শাহ-বোৱাৰী

শ্ৰ....ভূপেন দত্ত

“অ’ বোৱাৰী অ বোৱাৰী
উঠিবৰ হ’ল নে নাই
তীখৰৰ জনী পুৱাতে উঠি
হাতে কামে লাগি যায়।
বেলি দুপৰলৈ পায়নে শুব
ঘৰৰ বন কেতিয়া হ’ব?
পুৱাতে যদি আলহী ওলায়হি
সন্মানটোনো ক’ত ব’ব?”

“মা আপুনি মনে মনে থাকক
একোকে নাপায় বুজি,
ৰাতি দুপৰলৈ মেছেঞ্জাৰত গৈ
মনে মনে থাকো যুঁজি।
মোবাইলৰ খেল আপুনি কি বুজিব
মই হওঁ মছগুল,
আজিৰ পৰা পুৱাতে জগাই
নকৰিব এনে ভুল।
ৰাতি দুপৰলৈ মোবাইল চলাও
মেছেঞ্জাৰত থাকো মজি,
আপুনি যাওঁক মনে মনে গৈ
দেউতাক থাককগৈ ভজি।”

“এতিয়াহে বুজিলো আই হেবেই
মোবাইল প্ৰেমত পৰি,
ৰাতি দুপৰলৈ লাইট নুনুমায়
থাক তই লিলিমাই কৰি।
আহক পোনাটো কম কথাবোৰ
সি চাঁগৈ বুজি পাব,
এইবাৰ দেখিম মাৰধৰ কৰিলে
কোনে তোক বচাব?
তোৰ কথা শুনি গধূলি খঙ্গত
ঘাটলৈ যাম যে ওলাই,
টেটুৰ শুৰিলৈকে এসোপামান গিলি
দিম তোক ভালকৈ ধুলাই।
ঘৰৰ বোৱাৰী সাক্ষাৎ লথিমী
তই কিয় এনেকুৰা হলি?
ৰতনৰ ঘৰৰ বোৱাৰী জনীলৈ চা
পুৱাতে এৰে নিহালি।
নাপায় নহয় তেনে কৰিবলৈ
এইখনেই তোৰ ঘৰ,
আমৰণ তই থাকিব লাগিব
চলাই ঘৰ সংসাৰ।
মাজৰাতিলৈ উজাগৰে থকাটো
বোৱাৰীক শুভা নাপায়,
ঘৰ চলোৱা পতি সেৱা কামে

ঘৰৰ জেউতি চৰায়।
হেন জানি তই হে'ব লথিমী
বদ অভ্যাস পেলা এৰি,
দেখিবি সংসাৰ সুখৰ হ'ব
ইশ্বৰেও বাখিব ধৰি।”
শাহৰেকৰ কথা শুনি বোৱাৰীয়েকে
কিছু সময় থমক মাৰি,
শাহৰেকক সেৱা জনালেহি
চৰণত সাৰটি ধৰি।
“এইয়াহে মোৰ ভাল বোৱাৰী
ঘৰৰ লথিমী জনী,
অনুত্তাপত দন্ধ হলি তই যেতিয়া
মোৰ উপদেশ শুনি।
ইশ্বৰে তোমাক কুশল কৰক
পৰমায়ু কৰক প্ৰদান,
আজিৰ পৰা মোৰ মন খুছি হ'ল
নকৰোঁ মান -অভিমান।”■

চেঙেলী ককাইৰ বিয়া

শ্ৰ...মিহিৰ কুমাৰ বৰুৱা

ফাগুন মাহৰ	পহিলা তাৰিখে
চেঙেলী ককাইৰ বিয়া	
খবৰটো শুনি	গৈৰে গোঞ্জোৰাৰ
	হ'ল চুলি থিয়া।
আজলী ছোৱালী	পুঠি মইনাজনী
	কইনা ঠিক হ'ল
কইনাৰ মোমাই	থকুৱা ভকুৱা
	দৰাৰ ঘৰলৈ গ'ল।
দৰাঘৰীয়াই	মামাৰ শহৰক
	পদুলিত আদৰিলে
ধুৱাই ধুৱাই	শীতল পাটীত
	জিৰণী লবলৈ দিলে।
বৰালি ককাই	পুৰোহিত হ'ব
	ৰভা দিব শ'লে
পিতল চকুৱা	চিতল ককাই
	ভোজৰ ভাৰ ল'লে।
বৌ মহাৰাজে	যোৰণা কৰিলে
	ভোজৰ মাছ দিব
চাৰণ বিলৰ	জাতিক আনি
	অতিথিক আদৰিব।
চেলেকনা আৰু	পাভ বাইহঁতে
	জোৰোণ পিঞ্চাব যাব
খলিহনা আৰু	দৰিকনা পেহীয়ে
	বিয়া নাম গাৰ।■

অসমৰ একমাত্ৰ হাস্য-ব্যংগ বাৰ্তালোচনী

।। বেৰীয়া গজা প্ৰজন্ম ।।

শ্ৰী...শশীলা লাহুন বড়া

অসমীয়া নকৰা

সৰু সৰু লাগিব,

মাত্ৰ ভাষাও নপঢিবা

যান-সন্মান নৰব।

খুৰা-খুড়ী নকৰা

গাঁৱলীয়া যেন লাগিব

আংকল-আণ্টি বুলিবা

ষ্টেণ্ডাৰ্ড বাঢ়িব।

নলটেঙ্গা খুতুৰা

তিলপিঠা ঘিলাপিঠা

আমাৰ লৰাই চিঃ বুলি কয়

শুনিলেই বুজিছা।

জাকৈ-খালৈ চিনি নাপায়

বৰ বিহুৰতী নাচে

চেনাই হঁতেও গামোচা নুখুজে

ম'বাইল ফোনটো আছে।

ন'বোৱাৰীয়ে ওৰণী নলয়

গুৰু গোঁসাই নামানে

হাফ পেণ্ট পিঙ্কে ক্লাৰলৈ যায়

পপ ডাক্ষ মাৰে।

অসমীয়া বুলি নামৰ পাছত

উপাধিটোহে আছে,

সাজ-পোছক বীতি-নীতি

একো নাবাছিচে।

বিলু বুলিলেই ভদঙ্গীয়া ডেকাৰ

উদ্গুলি নাচ

কোন ফালে গৈ আছে বাক

আমাৰ অসমীয়া সমাজ ???

ভাং কানি চিগাৰেট

মদ আৰু ড্রাগচ

উঠি অহা এচাম ডেকাৰ

এইখনেই গোপন সমাজ।

আমিয়েতু পিতৃ-মাত্ৰ

এই সকলৰ—

বেৰীয়া গজা দাঁতৰ দৰে জন্ম

দিলো কিয় এই প্ৰজন্মৰ

সচেতন নহলে ভাষা-সংস্কৃতি

একোকে নাথাকিব

ফেঁচাৰ দৰে অসমীয়াগিৰি

গচ্ছ দালত ৰব!!!■

গজা

শ্ৰী... গুৰুল চূতীয়া

ছোৱালীজনীয়ে কলেজৰ পৰা আহি মাকক
ক'লৈ—“মা ল'ৰাবোৰ ইমান অসভ্য ! খোজ কাঢ়ি যাবই
নোৱাৰি ? যিহে জোকাই ! কাইলৈৰ পৰা মই কলেজলৈ
নাযাওঁ !”

“নগ'লেও নাই, কিষ্ট তই বাপেৰক নকবি !”

“কিয় মা ?”

“একো লাভ নাই, তেৰো তেনেকুৰাই আছিল !”

সতিনীৰ মহাৰণ

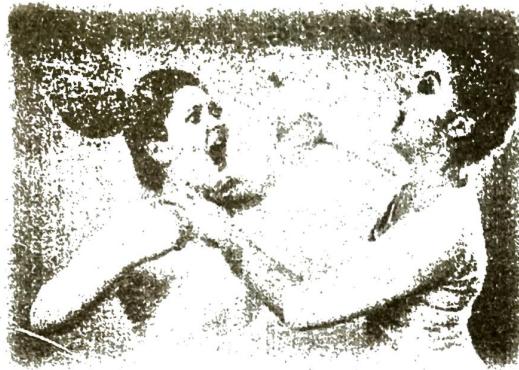
শ্ৰী...কলকাতা গণে বৃত্তান্তেই

ঐ ডালিমী যথিনী

আহচোন আহ চোতাললৈ উলাই আহ
এইটো বয়সত তোৰ ইমান কিহৰ খজুৰতি
মোৰ লগত আহি সতিনী খাটিলিহি।
নাতি-পুতিয়ে তোৰ ঘৰখন ভৰি আছে
মতাটো তোৰ গজগজীয়াকৈ জীয়াই আছে
বয়সে তিনিকুৰি ডেইনা গচকিব হ'ল।
ভতুৱা কুকুৰেও তোক বাট এৰি নিদিয়া হ'ল
আঢ়িখনত নিজকে চাইছনে এবাৰ?
গাৰচাল সোতোৱা পৰিল
তথাপিও তই নিজকে ৰূপহী
সজাৰলৈ নেৰিলি।

ঐ ডালিমী,

তই, মৰিবলৈ ঠাই বিচাৰি নেপালি
আহি আহি মোৰ মটাটোকে কাটি ললি
ইমানতো তোৰ নুগুচিল হেপাহ
ডলাৰ বগৰীৰ দৰে ঘূৰিহে পাইচ মজা
মইও বাপেকে কম জনী নহওঁ আক
নিজৰ নাক কাটি হলেও সতিনীৰ যাত্রা
ভঙ্গ কৰা বিধৰে হওঁ।■

নিৰ্বাচনৰ বকলা

শ্ৰী...ফটামুখ বৰবৰা

আহি গৈল নিৰ্বাচন গৈল পাখি পৰি।
গোড়ী মিডিয়া, মোদী মিডিয়া ওলাল জাকি মাৰি॥
কিনো শুনিবা ভোটৰ বিজাল্ট বোলো হেডছাৰ কথা।
চাৰশ পাৰ কৰি বিৰোধীক মাৰিবেক লেঠা॥
এক চৰকাৰ, এক নিৰ্বাচন, এক মহাৰাজা।
বিৰোধীক শূন্য কৰি লাগিব কেনে মজা॥
পকেটত আছে মিডিয়া মোৰ কিহৰ পৰোৱাই।
সংসদৰ পৰা বিৰোধীক দিম বাই বাই॥
গণতন্ত্ৰ গুচি দেশত হৈব ধনতন্ত্ৰ বাজ।
হাজাৰ কোটি মালিক সবে দিব ভাঁৰা নাচ॥
গৰীববোৰ গচ্ছকত পৰি থাক কেঁকাই-গেথাই।
বিধে বিধে টেক্কা লগাই দিম মৰিবি নাখায়॥
এহিমতে নিৰ্বাচন চলিল জানিবা মশায়।
সবাকে প্ৰগাম কৰো মোক নধৰিবা দায়॥■

বেজালি চিৰিজঃ ভোট মাতা মন্ত্ৰ

শ্ৰ....ভোটেশ্বৰ মহাৰাজ

(১)

নমোং নমোং ব্ৰহ্মাযোগী যোগীৰাজ তন্ত্ৰ।
 ফুঁ ফুঁ ফুকাৰি দিলো এই বাৰি ভোট মাতা মন্ত্ৰ।।
 আহ ভোট আহ ভোট ! য'ত মনে আছি লাগ।।
 হিন্দু, মুচলমান, শ্রীষ্টিয়ান, কৰিছোঁ ভাগ ভাগ।।
 ওপৰে লাগ তলে লাগ বুকুৱে-পিঠিয়ে সকলোতে লাগ।।
 লাগ, লাগ ইফালে লাগ সিফালে লাগ।।
 নহলে ভোটাৰ চিঞ্চিম তহুঁতৰ দীঘল নাক।।
 নাক দীঘল নাক চুটি কৰিছোঁ ভাগ ভাগ।।
 দীঘল নকাই পাব কিষ্ট জাপে জাপে ধন।।
 নাক চেপেটাই সেয়ে বোলে মাৰি আছে মন।।
 ফুঁ ফুঁ ফুঁ আই বুটী গোসানী শপত।।
 জাৰি ফুকি ভোট গোটাম ধন দিয়া লগত।।
 লাগ ভোট, আমাৰ ছাৰহত্ব গালে-মুখে লাগ।।
 মই হিন্দু তই মুচলমান বিধে বিধে কৰো ভাগ।।
 ফুঁ মন্ত্ৰৰ কি যাদু জাতে-জাতে লাগি গ'ল ভোট।।
 ভোট যোৱাৰ পিছত ভোটাৰৰ ফিঠিত কৰৰ বোজা উঠ।।
 লাও-বেঙেনা মিঠাতেল দাইল জিকা কৰি।।
 জুইছাই দাম কেনেকেনো বাক কিনি খাবি।।

বোলো আই গৌসানী মাথাত ধৰি যেনে তেনে উঠ।।
 ভোট মন্ত্ৰ মাৰি দিছোঁ মই ই.ভি. এম. ব গোট।।
 নিশাতে নেদেখাকৈ আহিলে পাবি খম খমিয়া নোট।।
 বিৰোধীয়ে হলসুল লগালে কৰি সকলো জঁঁঠ।।
 বোলো নিৰ্বচনী আইৰ নেওৰত ধৰি।।
 ভোটৰ মন্ত্ৰ মাৰি দিছোঁ ফুঁ ফুঁ মন্ত্ৰ কৰি।।
 (এচলুমান ভোটজৰা পানী মুৰত লৈভোটাৰ
 কাষলৈ গ'লে ভোটাৰে পিছে পিছে খেদি ফুঁৰিব)
 ধনন্ত্ৰিয়ে নমঃ ধনন্ত্ৰিয়ে নমঃ
 ধনন্ত্ৰিয়ে নমঃ

ৰাজনীতিৰ স্বাদ

শ্ৰী...ধূমধাই-ফাটাছ ভচমৰ

(১)

শুনিৱোক সৰ্বজন আমাৰ বচন।
ভচমীয়া ৰাজনীতি শুনা এতিক্ষণ ॥
যোৰীয়াহাটৰ বেপাৰত লাগিলেক লেঠা।
তাকে দেখি ভাকুটকুটৰ উপজিল বেথা ॥
পদুম বিলৰ বথি-মহাৰথি আহিলেক খেদি।
বৰণ ছাৰৰ বঙহৰ দেউক পেলাইবোহো ইতি ॥
লাগি গ'ল ঘোৰ যুদ্ধ মুখে নাহিকে লেকাম।
মুখ-ফোপ একে হৈল বোলো সৰেও হাৰাম ॥

(২)

এহিবাৰ বাজমল বাজে বাজে বৈলা।
এ.আই.ডি. এফৰ হৈল নট তিলা ॥

(৩)

এহিবাৰ ফৌপজ্যোতিৰ ফৌপে এৰিল এচৰিয়া বাৰা।
হেড় ছাৰৰ মুখে দিল চাৰশপাৰ নাৰা ॥

(৪)

ৰাম সীতা সকলোতে এৰিল পদুম।
মোড়ী-যোগী দুয়োজনে চাৰিলেক ঘূম ॥
সীতা পূৰে চাইকেল অযোধ্যাত হাত।
জিকা দেখি পদুমৰ মুখে নোলাইলেক মাত ॥

(৫)

যোগী-ঝৰি সকলোৰে খুলি গৈল ধূতি।
উত্তৰ প্ৰদেশৰ ভোটাৰে দিলে মুখত মুতি ॥

(৬)

পদুমৰ নেচেল চেল, ছিগাহাতৰ উজ্জান।
বিৰধীয়ে মাৰিলেক শৰধনু বাণ ॥

পাণ্টু কুমাৰ, সুৰ্য বাবুৰ হাতত টিকনি জৰী ।

এই টানো, এই টানো বোলা হৰি হৰি ॥

নমো নমো নাৰায়ণ অময়া ভকতি ।

তাজা মাছ নাখাই, খালিক শুকতি ॥

পদুম পুখুৰীৰ মাজে ফুলিলে পদুম।

নেপাৰ নেকি বিলাবলৈ সুগন্ধি কুসুম ॥

খেনো বোলে এহিবাৰ মৰহিব আধাত ।

পাল্টু সৰ্পে মাৰিব খুট পদুমৰ মাথাত ॥

খেনো বোলে সূৰ্যবাৰু ৰশ্মিতে হব সৰ্বনাশ ।

কলিতে মৰহিব বোলে পদুমৰ আশ ॥

পাল্টু কুমাৰ পাল্টিমাৰা নহয় নতুন কথা ।

কোন দিনা মোড়ীছাৰৰ লগাইবেক লেঠা ॥

ফৌপজ্যোতি ফৌপে বাইল চেৰেলি ।

ঠন ধৰা পদুম পাহি যায় লেৰেলি লেৰেলি ॥

(৭)

ফৌপজ্যোতিয়ে কেঞ্চা আঙুলিয়ে দিব লেখি।

বৰণছাৰৰ পুত্ৰই কঁপিছে থৰথৰি ॥

ফিউজ ছাৰে বুলিলেক ৰাজনীতি এৰিব।

নেপাই নহয় এই দৰে প্ৰলাপ বকিব ॥■

ঘিটিৰ মিটিৰ লমবি ককাই

শ্ৰী...বিনীতা চৌধুৰী গাবোদিয়া

চুটি চাপৰ ঘিটিৰ মিটিৰ
পকা ঠেকেৰা হেন বৰণ
চকু কেইটা 'টাই' চানেকীয়া
কথাই পতি হাঁহিৰ বহণ।
জোক তলিৰ ককাইৰ হেনো
আছিল পৰিয়াল ডাঙৰ
বিধিৰ বিপাক! কেনেবাকৈ পালে
উন্তৰ পৰিয়াৰ সঙ্গ।
চলৰ ধেমাজিৰ মোহিনী বাপত
ককাই মুঞ্ছ হ'ল
বৰ কাই, সক কাই, এনাই বৌটি
সকলো পাহৰি গ'ল।
গৰ গাইবে ভৰা গোহালি
পথাৰ ভৰা ধান, মান,
চালৰ কোমোৰা পুখুৰীৰ মাছ
ককাই এলাগি হ'ল।
প্ৰেমত পৰিল ককাই আমাৰ
বঙ্গ পতাকাৰ বৰপ দেখি
দিনে নিশাই আওৰাই গ'ল
কাৰ্ল মাঝৰ গীতৰ কলি।
ইয়ো বোলে কমিউনিষ্ট কাই
সিয়ো বোল কমবেড় ভায়া,
চিথা-চাধা ককাইদেউৰে

সচাঁকে নেপাল কাকোৰে বেয়া।
এইবাৰ ককাই সিদ্ধহস্ত
জ্ঞান নহ'লে সকলোতে কৃতি
কলেজ পঢ়িবলৈ চিলাই ল'লে সেৱে
বহল পায়জামা দুটি।
কলেজো পঢ়িলৈ কমিউনিষ্টো কৰিলৈ
হাস্য-ব্যঙ্গ কবিতা বৰচি,
ভু-ভাৰতীয় জানিলৈ ককাইক
হাঁহিৰ বেজ বুলি।
হাঁহিৰ চলেৰে ক'লা কলমেৰে
কিমান যে খুচিলৈ তেওঁ
খোচ খোৰা কেইজনে
লাজ-বিজ পাই বাপ্পেকে
দিলোগে পুলিচক কৈ।
ককাই আমাৰ তাতকৈ সিয়ান
টেচুফালি চিএগৰি উঠিল
“দেখুৱাই দেছোন কলমৰ খোচ”
কলিজা আছে যদি।
হাই-লেভেলৰ ককাইৰ চিন্তা
বাইজৰ হিতাৰ্থে লেখে
দোষ থকা বোৰে খোচ নেদেৰি
ইচাত বিচাত কৰে।
হাঁহিৰ দোকান খুলিছে ককাইয়ে
কেবা দশক ভুবি
মেলে মিটিঙে আদৰ পাইছে
ৰসবাজৰ পৰম্পৰা বুলি।■

মইনাহঁতৰ বকলা

মৰমৰ

মইনাহঁত।

প্ৰথমে মোৰ বহুদিনীয়া
বৈতৰণীপৰীয়া মৰম যাঁচিলো। আজি ভালে দিন
হ'ল তোমালোকৰ খা-খবৰ লোৱা নাই।
তোমালোকৰ লুইত পৰীয়া মইনা সকলৰ খা-
খবৰ নেপালেও কিন্তু অন্যান্য ঠাইৰ মইনাহঁতক
দেখিওঁ মোৰ মন অধিৰ-অবিৰ হৈ আছে।
বিশেষকৈ পেলেষ্টাইনৰ মইনাহঁতৰ হেজাৰ
হেজাৰ আঘাই বৈতৰণীপৰীয়া নিছাদেউৰ মনত
বৰ বেছিকৈ আঘাট দিছে। গৰনেজত ধৰি পাৰ
হোৱা আঘাবোৰৰ কথা সুকীয়া। আজিকালি
ষ্টীমাৰত অহা শত-সহস্র মইনাৰ আঘাই আহি
বৈতৰণী তিনি আলিত ভীৰ কৰা দেখি
বৈতৰণীপৰীয়া সকলে শোকত স্তৰ হৈ পৰিছে।
আটাইয়ে এইবোৰৰ অৱসান বিছাৰিছে। নিষ্পাপ
শিশু হত্যাকাৰীহঁতক নৰক যাতনা দিয়া বাবে
যমৰজা ওচৰত চৰমপত্ৰ প্ৰদান কৰিছে বুলি এই
গেক্ষেলাই গম পাইছে। আমাৰ বৰ লুইতৰ পাৰৰ
মইনাসকলৰ ক্ষেত্ৰত তেনেনহওক। এই আশাৰে
আজিলৈ সামৰিলো।

ইতি

তোমালোকৰ গেক্ষেলা নিছাদেউ
বৈতৰণী তিনি আলি, যমপুৰ।

ভাকুটকুট

শ্ৰ.... পুষ্পা চৃতীয়া

অ' ভাকুটকুট

তুমি আমাৰ খুৰা,

তোমাৰ কথা ইমান মিঠা
ব্যঙ্গ কথাৰে ভৰা।

সঁচাই কোৱানা তোমাৰ কথা

ক'ত বিচাৰি পালা,
আছিলা নেকি সৰগত তুমি
গাঁঠি বসৰ মালা।

নিজানত বহি অকলশৰে

গুপুতে বাঞ্জলি হিয়া,
তপ্ৰজপ্ৰ কৰি সাহিত্য কাননত
বোৱালা হাঁহিৰ নিজৰা।

নৰ বসৰ বস ভাণ্ডাৰ

হ'লা অংশীদাৰ,
যাউতিযুগীয়া সাতামপুৰুষীয়া
কৰা অঙ্গীকাৰ।

ৰাজখোৱা দাইটি আমাৰ ভাকুটকুটৰ
হাস্য-ব্যঙ্গ বজা,

হাত ধৰি ধৰি লৈ আহিল
লাগিছে বৰ মজা।

সবাৰো আহা হেলা নকৰিবা
মেল পাতো বহি,

শান্তিৰে এখন্তেক সময় কটাওঁ
ভাকুটকুটাই হাঁহি।■

অকণির গান (পুনর মুদ্রিত)

শ্ৰী...পূৰ্বাঞ্চলী দাস, ষষ্ঠ শ্ৰেণী
অসম জাতীয় বিদ্যালয়
নুনমাটি

আহা অকণি	জাগা অকণি
দেশৰ ভৱিষ্যত তুমি,	
আগুৱাই যাবা	জীৱনৰ বাটত
দেশৰ কথা ভাবি।	
এক হৈ থাকিবা	সবাৰে লগত
সহায় কৰিবা বিপদত,	
তেতিয়াহে পাবা	আনৰ সঁহাবি
এই খন সমাজত।	
ডাঙৰক শৰ্দা	কৰিবা
সৰুক কৰিবা মৰম,	
শিক্ষা সদায়	বিলাই দিবা
সেয়াহে আছল জ্ঞান।	
সময় যে	অমূল্য ধন
কথাটিত দিবা মন,	
সময়ৰ সম্মুখহাৰ	কৰাৰ
আজিয়েই কৰা পণ।	
বন্ধুৰ লগত	মিলিজুলি থাকিবা
কাজিয়া নকৰিবা তুমি,	
তেনে কৰিলে	পৰিচয় ওলাৰ
তোমাৰ আপোনা-আপুনি। ■	

ল'বালিৰ সৌৰৰণ (পুনর মুদ্রিত)

শ্ৰী...কাবেৰী দাস, দশম শ্ৰেণী
শংকৰদেৱ শিশু বিদ্যা নিকেতন
বামুণিগাঁও

আজি আকৌ মন গৈছে
ল'বালি দিনলৈ উভতি যাবলৈ,
আকৌ এবাৰ মন গৈছে
শ্ৰেষ্ঠ স্মৃতিৰ বৰষুণ
জাকত তিতিবলৈ
ক'ত যে হেৰাই গ'ল !
সেই সোনোবালী দিনবোৰ,
য'ত শুনিছিলো আইতাৰ মুখৰ
পৰা বুঢ়ীআইৰ সধুবোৰ।
মনত পৰে জোনাকী পৰলা
ধৰি খেদি ফুৰা,
নিশা আকাশৰ তৰা
গণি সময় পাৰ কৰা। ■

গাখীৰৰ শুণ

শ্ৰ...মাখাবিক আনন্দলালা, বষ্ঠ শ্ৰেণী
মিলনপুৰ মজলীয়া বিদ্যালয়, মৰিগাঁও

মোৰ গাওঁ (পুনৰ মুদ্রিত)

শ্ৰ...পাৰিজাত শইকীয়া, চতুৰ্থ শ্ৰেণী
অইল ভেলী গার্লছ এও বয়ছ স্কুল
বাণীপুৰ, ডিউকড়

এইখন মোৰ গাওঁ

বৰ ভাল পাওঁ,

আহাচোন আহা আমি

ফুৰিবলৈ যাওঁ।

কিমান যে ধূনীয়া সৌ

ধাননিউৰা,

জহা, বৰা ধানেৰে

উপচি পৰা।

ঘৰে ঘৰে দেখা পাওঁ

তামোল-পাণৰ বাৰী,

আম, জামু খাওঁ আমি

হাঁকুটিবে পাৰি

বুৰু-বীণাৰ লগত সদায়

থাকো মিলিজুলি,

ভাল পাওঁ জানা আমি,

নান খেল খেলি।■

আমি সদায় সঙ্গিয়া
খাব লাগে গাখীৰ,
তাৰ পৰাই মাখন, দৈ
আৰু বনাই থীৰ।
গাখীৰত আমি পাওঁ
প্রটিন, ভিটামিন চি
লগতে থাকে কেলচিয়াম
আৰু ফেট বা চৰি
নফটাকৈ থকা গাখীৰক
এৰা গাখীৰ বোলে,
সময়ে সময়ে উতলালেহে
গাখীৰ থাকে ভালে।
গাখীৰত হালধি মিহলাই
মাজে-সময়ে খাব লাগে,
তেহে দেহাৰ উদ্যমবোৰ
জাগ্রত হৈ উঠে।
শিশুসকলে গাখীৰ খায়েই
জীৱনৰ প্ৰথম ছমাহ পাৰ কৰে,
ইয়েই শিশুৰ এক মাত্ৰ আহাৰ
সেই সময়ত হৈ পৰে।
আৰু আছে গাখীৰৰ
ভিন ভিন শুণ
ইয়াৰ শুণাশুণ কৈ থাকিলে
ওৰকে নপৰেচোন।■

আবোল তাৰোল টোটকীয়াৰ প্ৰতিবেদন।

শ্ৰী...ওপৰচকুৱা বৰুৱা

বাজেটৰ বাবে লাগিল সদনত হলস্তুল
চৰকাৰে বনোৱা বাজেটত বিৰোধীয়ে ধৰিলে ভুল।

০০০

বিহাৰ চৰকাৰক দিলে এঘাৰ হাজাৰ কুটি
কেন্দ্ৰই অসমক দিলে হেনো মুখত মুতি।
চৰকাৰৰ ডিঙ্গিত বচি ভৰিত বচি,
হেড়চাৰ হেনো এইবাৰেহে থাকিল ফচি।

০০০

পাল্টুবাৰু, চন্দ্ৰৰ বাবুক নেসানিলে তেল
হেড়-গৰলৰ চৰকাৰহেনো হ'বগৈ নেচেল।

০০০

হিমুচাৰে বনালে বাইদেউহঁতক লাখপতি
লাইন মাৰিছে হেনো আজিকালি কুটিপতিত।
ফপৰা ভিনদেউহঁতৰ বোলে কোনো কাম নাই,
ঘৰতে বিছনাত পৰি আছে চুলাই খাই খাই।

০০০

মহা নগৰত কৃত্ৰিম বান
নগৰ বাসীয়ে নেপায় ত্ৰাণ
মন্দী ছাৰৰ মুখৰবেদৰ বাণী
মেঘালয়ৰ পৰা আহে ৰঙাপানী
অসমৰবোৰ ক'লা পানী
ৰঙা-ক'লাই খোৰাইছে ৰাইজক লানি-কানি।

০০০

হিন্দু বাংলাদেশী ভাৰতলৈ আহক জাকে জাকে।
হিন্দু পৰিষদে বাতি-দিনে
হাত বাটল দি মাতি আছে।।

০০০

হেড়চাৰ বাইদেউৰ সম্পতি
বাইজক গতাৰ আহি
ফপৰা ককাই সম্পত্তি লোভত
মাৰিছে মিচিকীয়া হাঁহি।

০০০

পগলা কুকুৰে কামোৰে বুলি
ৰাইজে লৈছে হেনো লাঠি,
কহয় মাধৰ দাসে দেখোন পাবে পাবে গাঁঠি।
গাঁঠি খুলিব লাঠি ভাঙিব, নাহিকে নিষ্ঠাৰ
বেবাই ফুৰি নাম ফুকৰাক নোবোলো বিস্তৰ।।

০০০

হাঁহিবামৰ বদতি মামৰি খহ খজুৱাটি
খজুৱাওতে এৰিছে ছাল
বাংলা দেশৰ হাচিনাই দেশত ঠাই নেপায়
ভাৰতক সজাইছে ঢাল।।

০০০

কাজিবঙ্গা অৰ্কিড পার্ক
মন্দী ছাৰক লাগে পাছে
আমাৰ মৰশিল ছাৰে
দলিলত চহী মাৰিবলৈ
সাজু হৈয়ে আছে।।■

০০০

কি কম দুখৰ কথা

শ্ৰী...জীতেন্দ্ৰ নাথ চুতীয়া

কি কম দুখৰ কথা

বুকু ফাটি যায় !

ঘৈণী গৈচিল বিহু নাচিবলৈ

ৰাজহৰা বিহুৰ তলিত

মই আছো ঘৰত ল'ৰা ওমলাই

নাচিব জানে তাই

নাচিও ভাল পায়

নাচত ভুলগৈ অন্য ডেকাৰ লগত

প্ৰেমপিৰিতি কৰে ডেকা ল'ৰা পায়

মই আছো ঘৰত নোখোৱা নোবোৱা কৈ

থুৰ হেপ গিলি গিলি ল'ৰাৰ আমনি সহি

কোনেনো বুজিব মোৰ চকুৰ চকু পানী

কিয়নো ওলাই !

মই জানিছিলোৱেই হত্ৰীজনীক

কৈছিলো বাৰে বাৰে নেলাগে যাব বিহু নাচিবলৈ

চকুচৰহাৰ চকু পৰিলে নতুন প্ৰেমৰ পৰা

বচাৰ উপায় নাই ।

বছৰাৰ কাবৌ কৰিলো জহনী জাতিক

নেলাগে যাব বিহু নাচি পুৰস্কাৰ লবলৈ

ঘৰ খনতচোন ল'ৰা ছোৱালী আছেই

আছে আমাৰ মাজত মৰম-চেনেহ অভিমান

আৰু আছে সুদাই-নিকাই এসাজ খাবলে পেট ভৰাই ।

নেয়াবি নেয়াবি যিমানে ক'লো

যাওঁ যাওঁ বুলি ওভতগোৰে নাচে

পিচে এতিয়া লোকৰ ডেকাৰ প্ৰেমত পৰি

ঘৰখন উচ্ছল কৰিবি হৰপায়..... !

কি কম দুখৰ কথা

বুকু ফাটি যায় ।■

আমাৰ আইতা (পুনৰ মুদ্রিত)

শ্ৰী...মাধ্বাৰিক আদুল্লা, ষষ্ঠ শ্ৰেণী
মিলনপুৰ মজলীয়া বিদ্যালয়, মৰিগাঁও ।

মোৰ মৰমৰ আইতা

বৰ মৰম লগা,

মিঠা মিঠা কথাৰে

অন্তৰখন ভৰা ।

দিনৰ দিনটো আইতাই

বাগিচাত কাম কৰে,

হাবি-বনবোৰ উভালি

পৰিষ্কাৰ কৰি তোলে ।

ভিন ভিন গছ লতা

জকমকাই পদুলিত

নানাফুল ফুলে ।

সঞ্জিয়া ধৰা পাৰি

চোতালত গৈ বহে

মুখত এখন তামোল ভৰাই

সাধু কোৱত লাগে ।

ৰজা-বাণী বাঘ-সিংহ

নানা তৰহৰ সাধু,

আইতাই কৈ যায়

আমি কাণপাতি শুনো ।■

মই, নিজকে জীরিত বুলি ভৱা বিয়াগোম প্রাণী

শ্ৰুতি কপজ্যোতি বড়া

মই, কি বুলি নিজক আঘ গৌৰবেৰে প্ৰতিষ্ঠা কৰো, বিষয়টোৱে মাথাৰ ঘুৰণিটো বৃদ্ধি কৰিছে। ইমান দিনে পৃথিবীত অস্তিত্ব থকা এটা জীৱিত প্ৰাণী বুলিয়েই ভাৱি আহিছো। ভালত ভাল বেয়াত কাল, এই উদ্বৃত্তিটো বাৰুকৈয়ে খাটে মোৰ সতে। হেৰ যদি কোনোবাই ভাল ব্যৱহাৰ, মৰমৰ মাত দিয়ে, ভাল নহৈ পাৰিনে, আকৌ একা কোনোবাই যদি কেটেৰাই মাতে, অপমান কৰে, হ'ল আৰু গোঁসানী মোৰ মূৰতে উঠিল। নিজৰ বিষয়ে কিবা শুণ বসানোতে বৰ লাজ লাজ অনুভৱ এটাই চুই গৈছে পাই। এনেয়ে মই বিবাট সাহসী, জানেনে সকলো ঠাইতে নিভীক ঘোষণা কৰাত পিছ ছহোকি নাযাওঁ। তাৰেই নমুনাবোৰ মানুহৰ আগত ফালি ফুৰো। এদিনৰ কথা এটা ভিতৰৱাকৈ কব খুজিছো, আপোনালোকে আকৌ বাস্তু নকৰিব, অমুকিৰ মান-সন্মানৰ আধ্যা পৰিব।

এদিন বাতিৰ কথা, ঘৰৰ মানুহজন শুৱাহাটীলৈ যোৱাৰ বাবে মই অকলশৰীয়া। এনেতে ফিটদাং মৰা স্বাভাৱ এটা আছেই, গতিকে সকলো পাৰিম বুলি ঘোষণা কৰি থাকিলো। বাতি ঠিক ১২.১০ মিনিট ঘোৱাত লাগক নহয় বাহিৰ ফুৰিবলৈ। এনেয়ে ভয় নকৰো যদি লগত কোনোবা থাকে। এতিয়াহে অকলে বেঙেমুতা অৱস্থা। মৰণত শৰণ দি যেনেতেনে ঘৰৰ পিছফালে দৰ্জাখন খুলি শুলালো। পিছফালৰ বাহনিডৰালৈ চালো গচ্ছ ছাঁবোৰ একোটা দৈত্যৰ দৰে থিয় হৈ আছে, পিছে ভগৱানৰ নাম সুৰুৰি কাম ফেৰা আৰম্ভ কৰিছো, তেনেতে কাষৰ জোপোহাত বগা বস্তু এটা হো হো শব্দ কৰি ঘূৰি ফুৰিছে। মোৰ চুলি আগে জীৱ বাজ হৈ গ'ল। আজিহে মৰিলো নিগমে। মই বাহিৰতে থাকোনে ভিতৰলৈ যাওঁ ভু হেৰাল। মানুহ মাতিবলৈয়ো ঘৰত অকলে, কামফেৰা কাপোৰে-কানিবে গ'ল। পিছপাকত বস্তুটো মোৰ ফালে চেঁচা লৈ আহিল। মই তৎ ধৰিব নোৱাৰি ঘূৰি দৌৰোতে বাৰান্দাৰ পিয়ালিত পিছল খাই চিৰে এটা মাৰি অজ্ঞান হৈ পৰিলো।

পিছদিনা, সাৰ পাই দেখো মই বিছনাত আৰু মোৰ পৰিয়ালবোৰে ঘৰি আছে। চকু মেলা দেখি সকলোৱে সোধাত বাতিৰ ঘটনাটো কওঁ। চুবুৰীয়া বাৰীৰ আইতাই ঘেঁটঘেঁটাই হাহি কলে, তই আমাৰ মুকলি হৈ যোৱা দমৰাটো দেখি ভূত বুলি বেছ হলি, আজিহে তোৰ সাহসৰ পৰিচয় পালো। কথা শুনি মই পুনৰ লাজে অপমানে বেছ। ইয়াকে কয় গোমৰ ফাঁক। ■

ভাকুটকুটিৰ বাশিফল

ওঁমঃ নমোঃ ভগৱতে বাসু দেবাযঃ

শ্ৰী...সুনন্দ পণ্ডিত

বাশিফল ২০২৪ বৰ্ষ

মেষ :- (অ,ল) ইং ২০২৪ বৰ্ষ আপোনাৰ বাবে বছত দিনে ভাৰি থকা সপোন দিঠকত পৰিণত হোৱাৰ সুবৰ্ণ সুযোগ, দেখা যায়। কথাত নহয়, কামত পৰিশয় দিব। কিমান দুৰ যাব গম নাপাব। চকু মুদি গৈ থাকিলে কেতিয়াৰা চিতলাং খাই পৰাৰ সজ্জাৰনা বিদ্যমান।

বৃষ :- (উ,ব) বৃষ বাশিৰ জাতকৰ বাবে বছৰটো মধ্যম ফল কাৰক। শনি গ্ৰহ মাথাত ভ্ৰমণ কৰিব। পৰাপক্ষত ক'লা চশমা ধাৰণ কৰিব উপশম পাব। ক'লা চশমা কিনিব নোৱাৰা সৰলে চকুত ভূতজলকীয়া ঘঁহি লব।

মিথুন :- (ক,ছ) এই বাশিৰ ব্যক্তিসকল বছৰত কম খৰছতে চলিব পাৰিব। হঠাৎ টেম্পেচাৰ বাঢ়িব পাৰে। কিবা হ'লৈ ডাক্তাৰ ওচৰত প্ৰতিকাৰ লোৱাটো বাঞ্ছনীয়। জীৱ কেতিয়া যায় কোনো গেৰাণ্টী নাই।

কক্ষট :- (ড,হ) এই বাশিৰ জাতক-জাতিকা সকলৰ বাবে ভাল খবৰ। কষ্ট নকৰাকৈ ধনৰ টোপোলা পাব পাৰে। ফুচতাঙ দি শুলে গম পাব। ধনৰ টুপুলাই আহি মাথাতে খুন্দা মাৰি দিব পাৰে। আঘাট বেছি হ'লৈ প্ৰতিকাৰ লব।

সিংহ :- (ম,ট) বৰ্তমান আপোনাৰ অহগতিৰ মতে, আশা কৰা অনুসৰি কিবা নহয় কিবা পাব পাৰে। আলেঙে আলেঙে খবৰ ল'ব। পাহৰি নাযাব। কাৰণ শুকৰে পিঠি দি আছে। ইয়াৰ বিপৰিতে এ.টি.এম. কাৰ্ড হেৰাব পাৰে। সাৰধানে থাকিব। নহ'লে পিছত পস্তাৰ।

কন্যা :- (প,ঠ) বছৰ আৰঙ্গনিতে আপোনাৰ নামত প্ৰধানমন্ত্ৰী আবাস যোজনাৰ ঘৰ পোৱাৰ সুবৰ্ণ সুযোগ। কিবা প্ৰকাৰে হ'লৈও ঘোচ-ঘাচ দি লিডাৰক তেলমাৰি ঘৰখন বনাই লব, নহ'লে পস্তাৰ। অবশ্যে পিছত গৰম তেল নেঢালিব। লিডাৰে জপিয়াই মাৰিব।

বৃক্ষিক :- (ন,ষ) এই বাশিৰ ব্যক্তিসকলে ২০২৬ নিৰ্বাচনত বাজনীতিত আগবঢ়িৰ পাৰিব। জন্মজন্মাস্তৰ কাৰণে টকাৰ মোনা লৈ ফুৰিব পাৰিব। সাৰধানে কথা দিব। বাইজৰ প্রতিশ্ৰুতিত কাম কৰিব। আপোনাৰ জয় নিশ্চিত।

তুলা :- (ব,ত) তুলা বাশি ব্যক্তিসকলৰ বাবে এই বছৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ বছৰ হিচাপে বিবেচিত হ'ব। বহি নাথাকিব কামত জোৰ দিব। হঠাতে রাষ্টা ঘাটত টকাৰ মোনা পাব পাৰে। অকস্মাৎ লটাৰীত ভাগ্য ফুলিব পাৰে।

ধনু :- (খ,ভ) এই বাশিৰ ব্যক্তিসকল সাহসী আৰু পৰাক্ৰমী আৰু যি কোনো উপায়েৰে ধন সঁচিব জানে। বছৰৰ আৰম্ভনিতে নলগা জেঙ্গত লাগিব পাৰে। সতৰ্ক হ'ব নহ'লে লালবাতি জুলিব পাৰে। প্রতিকাৰ ল'ব।

মকৰ :- (খ,জ) এই বাশিৰ ব্যক্তিসকল অতি চতুৰ আৰু চালাক, অৱগোদয় আঁচনিত মাহে মাহে একাউণ্টত টকা পোৱাৰ যোগ। চালি জাৰি কামত আগবঢ়িৰ। কিবা হ'লে কলা ছাগলী দান কৰিব। সেইবুলি যাকে-তাকে দান নিদিব। চুমন পণ্ডিতকহে দান দিব। বছৰটোৰ কাৰণে মংগল হ'ব।

কুক্ত :- (গ,শ) এই বাশিৰ ব্যক্তিসকলে যি কোনো মানুহৰ লগত মিলিব জানে। সদা বঙ্গু যুক্ত হাস্য শ্ৰিয়, জন্মলগ্নত এই বছৰ শনি বাহু লভিব পাৰে। সাৰধানে ফুৰিব, পাৰিলে শ'ল-শিঙি মাছ দান কৰিব লগতে বঙা বটলো গোটাচেৰেক দান কৰিব, বছৰটোৰ কাৰণে বৰ ভাল হ'ব।

মীন :- (দ,চ) এই বাশিৰ ব্যক্তি সকলৰ হৃদয় কোমল আৰু ভাবুক, সময় সাপেক্ষে ঠগন খাই থাকিবলগীয়া হয়। পৰাপৰত সাৰধানে চলিব বছৰ শেষত সুদে-মুলে দুৰাই পোৱাৰ আশা নুই কৰিব নোৱাৰিব। টেলচন নলব, টেলচন ল'লে পেঞ্চন পোৱাৰ সজ্ঞাবনাই বেচি।

তামোলে মেলিলে ডাবি, কোন কালৈ যাবি।

ডালত পৰিল ফেঁচা, মোৰ বাশিফল মিছা।■

বিহুৰ টিকনি

শ্ৰ....বেক ছাইড়

এদিন অসমৰ বিহুকেইটাৰ টিকনি বিচাৰি সপোনতে বিচৰণ কৰিলোঁ। চিন্তা কৰিলোঁ, কালিবাম মেধিৰ মতে সময়ৰ টিকনি আগফালে, মানুহৰ টিকনি পিছফালে। বিহুটিৰ টিকনিডাল ক'ত আছেঁ? এনেতে দেখিলোঁ আমাৰ বিহুৰ কাইটি ফোপডাং মাৰি চিএগৰি আহিছে। ভাবিলোঁ আজি দেখোন দিন-দুপৰতে তেওঁ এটোক গিলিলে। নহ'লেনো দুপৰীয়াখন চিএগৰি টেটু ফালিছে কেলৈ? এৰা, বিহুৰ কাইটিচোন একেবাৰে ওচৰেই পালেহি। বুলো, হেৱা বিহুৰাকাই তুমিনো কিহৰ উৰহীগছৰ ওৰটো পালাহেঁ? এই দুপৰীয়াখনত টেটুফালি চিএগৰিষ্ঠ।

তেতিয়া বিহুৰাকাইয়ে টপৰাই উভৰ দিলে-কিবা পাইছো গতিকে। বুজিছা বাপু, কাইটিয়ে ক'লে-তাৰ মানে আমাৰ সেই বিহু পতা মহাজনটোক সুধিলোঁ বোলো মহাজন, অসমৰ বিহু কেইটা? সিটপৰাই ক'লে চাৰিটা। মই মনত ভাবিলোঁ, বিহু আৰু এটা আকৌ কৰ পৰা আহিল। ভাবিলোঁ, ঠিক নাই, আজিকালি যি গোলকীকৰণৰ যুগ; কিবা বিজুতিত কোনোবাই বাঞ্ছেকে আমি অধমে নজনাকৈ বেক্ছাইডে সোমুৰাই দিবও পাৰে। অলপ তলকি চালোঁ- বাঞ্ছেকে এই মহাজনকে সুধি চাওঁ। বোলো মহাজন, আপুনি বিহু চাৰিটা বুলি ক'লে, নামকেইটা ক'ব পাৰিব নেকি? এৰা, তুমি মোক সুধিছা কিয়? নাজানা নেকি, আমাৰ ছাত্ৰ সহা ল'বাহিংতৰ বিহু, জাতীয়তাবাদী যুৱ-ছাত্ৰ বিহু, কেন্দ্ৰীয় বঙালী বিহু, এই গোঁহাই গাঁৱৰ অতি পুৰণি বিহু। এয়া চাৰিটা নহয় নেকি? মনতে ভাবিলোঁ, বেচৰা বিহু পাতোতে অসমৰ বিহু চাৰিটা বনালেগৈ। খা, বাঙ্গেকৰ ঘেট্টো।

মই ক'লো মহাজন, তোমাৰ ভাষাত চাৰিটা। আমি অসমৰ বিহু তিনিটা বুলিছে জানো। মহাজনে গহীনাই ক'লে, তোমালোকে কেতিয়াবা চান্দা দি পাইছা বিহু পাতোতে? তোমালোকে কেনেকৈ জানিবা বিহু কেইটা।

বিহুৰাকাইটিৰ মনত বৰ দুখ। আজিকালি ন্যায়ালয়ে ৰায় দিছে, বোলে মই যুঁজ, কুকুৰা যুঁজ, বুলবুলি যুঁজ, এইবোৰৰ ওপৰত নিষেধাজ্ঞা জাৰি কৰিছে। মনৰ দুখতে বিহুৰাকায়ে ইয়াৰ কিবা এটা উভৰ পাম বুলি এজন বাজনীতিত আল্পকা মহোদয়ৰ কাষ চাপিল। আল্পক থাই যোৱা

আমাৰ নেতাজনে ক'লে- হেৰা বিহুকাই , তুমিনো সেই ম'হৰ যুঁজ, কুকুৰা যুঁজ, বুলবুলিৰ যুঁজ এইবোৰ চাই কি লাভ। আমাৰ বাজনীতিৰ নেতাবোৰৰ যুঁজ চাই থাকিলেই হ'ল। মতা কুকুৰাই ছুবিখন ঠেহত বাঞ্ছি দিলেহে বুকু ফালি দিব পাৰে। আমাৰ বাজনীতি নেতাই ছুবি নবজ্ঞাকৈ আলু মাৰি শক্রপক্ষক নিধন কৰিব পাৰে। যেনে আমাৰ চিগা হাত ছাৰৰ পক্ষক পদুম চাৰৰ পক্ষই আলু মাৰি মাৰি নিধন কৰি গৈছে। বাহিৰৰ আল্তকৈ ভিতৰৰ আলু আৰু সাংঘাতিক। চাই থাকক চাই থাকক, কিমান যে এইবিলাক। এইবোৰ আমাৰ নেতাজনৰ দীঘলীয়া বাৰ্তালাপ। সেইবোৰ আমাৰ দৰে সাধাৰণ বুদাইহাঁতে বুজিবই নোৱাৰো।

আকৌ এদিন বোলে আমাৰ বিহুকাইটিয়ে অমুকা পশ্চিত, টেপৰ তলৰ ডাঙৰ মহাজন এজনক সুধিলে। মহাজন, বহাগৰ সাত বিহু বুলিয়ে কয়, গৰু বিহু, মানুহ বিহু গোঁসাই বিহু, চেনেহী বিহু, তৰা বিহু, কুটুম বিহু, চেৰা বিহু আদি সাত বিহু আছে আপুনি জানেনে? সেয়েহে ক'লো, তুমি বিহুৰা হ'লেও সকল'ৰা, আজিকালি বহাগৰ বিহু সাত-আঠ বিহু হ'ল। সেইদিনা টি.ভি. ত দেখুৱাইছে কুৰৰ গা ধুবাই , কুকুৰ বিহু পাতিছে। এৰা, এৰা, ঠিক কৈছে মহাশয় এই দৰে বিহুবোৰ বঢ়াই নিলে আমাৰহে লাভ। আপুনি চান্দা দিব। কুকুৰ, গাহৰি, ছাগলী, মেকুৰী, শিয়াল, মলুৱা আটাইবোৰে বিহু পাতি দিনে-নিশাই টপাটপ গিলি পেটাধন কৰিব পাৰিম। তোমালোকে নাজানা নেকি, আমি বিহুৰ খাজানা দি থাকিলেই বিহু লহপহকৈ বাঢ়িৰ আৰু খাজানা বজা কৰিব দিলে টেটেৰা পৰিব। তোমালোকৰ দৰে বিহুৰা কাহিহাঁতে টেটেৰীহাঁতৰ কমৰ হিলাই হিলাই থকা কাৰ্যফেৰা চোৱাটোও মেটেলি মৰিব বাপ্পেকে। কি কোৱা বিহুকাই? হয় হয় হজুৰ মাইবাপ। হাঙ্গেড পাৰ্চেণ্ট হয়। বিহুকায়ে ভাৱিলে, বিহু টিকনিডাল দেখোন আমাৰ নেতা মহাজনবোৰৰ হাতৰ মুঠিত। বিহুটোৱে সংখ্যা বাঢ়ি তেৰাসৱক আমনি কৰিলে টিকনিত ধৰি টানি চপাই দিব আৰু আৰশ্যক অনুসৰিমেলি দিব আৰু অনাৰশ্যবকসমূহ কাটি-কুটি খাস্তাং কৰি দিব। এনেতে বিহু আহি চোতালত হাজিৰ। গাওঁ ঐ মহাশয়ৰ ঘৰতে গাওঁ। বিহুকায়ে চিন্তা কৰি অমুকা পশ্চিতক কৈ আছে- বুইছে পশ্চিত, বিহু টিকনি বিচাৰি হাবাথুৰি খাব নেলাগো, বিহু টিকনিডাল বোলো মহাজন, ডাঙৰ মানুহ, নেতাহাঁতৰ হাতত।

সপোনতে চিৰাগৰি দিলোঁ। পালোঁ, পালোঁ। শ্ৰীমতীয়ে সুধিলে, কি পালা? কি পালা?? মই ক'লো - ‘বিহু টিকনি....টিকনি’। ■

শ্ৰ....বিণি তামুলী

পাৰলীৰ উথান

পাৰলী গাঁৱৰ পৰা বিবাহ সূত্ৰে আহি চহৰ পালেই। টেঙ্গৰী ছোৱালী তাই সোনকালেই চহৰৰ আদৰ কায়দা শিকি পূৰা দুভেচিয়া খাতি চহৰীয়া হ'ল। অলপ চাপৰ হোৱাৰ বাবে হাইইল পিঙ্কিবলৈ ল'লে। পিছে মাজে মাজে ভৰি পাক খাই, ভৰিৰ বিষত ডাঃ চাহাবৰ শৰাগাপন হ'ব লগাত পৰে। তথাপিও পিঙ্কিবলৈ নেবে। নহ'লৈ যে কোনোবাই গাঁৱলীয়া বুলি হাঁহিব। শাহৰেকে বোৱাৰীয়েকৰ আজৰ কায়দাবোৰ চাই ভাবিছে মোৰ বোৱাৰী বেছ ওস্তাদ। যেনেতেনে বার্ড মেষ্বাৰৰ লগ লগাই দিব পাৰিলে আমাৰ সকলো ফালৰ পৰা লাভেই হ'ব। সেয়ে শাহৰেক গ'ল মেষ্বাৰণী বাইদেউৰ তালৈ। বোলে বাইদেউ আমাৰ বোৱাৰীফেৰাক আপোনাৰ চাতি ধৰা কাগজ-পত্ৰ ধৰা আদি কামত লগাব নোৱাৰেনে? মেষ্বাৰণী বাইদেউৰে বিনা পইচাৰে পোৱা মানুহ এজনীৰ কথা ভাবিছিলেই। সেয়ে মুখৰ পৰা ওলাই পৰিল। পঠাই দিবাছেন মই চাইচিতি লম। সেয়ে আৰম্ভণি। পাৰলীয়ে পিছলৈ চাৰ লগা নহ'লৈ। পুৰাতেই পাৰলী সাজি-কাচি ওলাল বাইদেউৰ তালৈ। ঘৰত কুটা এগচো নকৰা এজনীয়ে বাইদেউৰ তাত দুই এপদ কাম কৰি বাইদেউক ভালৰি লগায়। প্ৰয়োজনত বাইদেউৰ ল'ৰা-চোৱালীহালৰো আল-পইচান ধৰে। বাইদেউৰ বার্ডৰ কামত কাগজ পত্ৰ লৈ মেষ্বাৰণীয়ে চাতিৰ ছঁ দি লৈ ফুঁৰাই।

হঠাতে চৰকাৰে নানান ধৰণৰ আঁচনি জাৰি কৰিছে, অৰূপোদয়, লাখপতি বাইদেউ আদি। এই আঁচনিৰ ধন বোলে সকলোৱে পাব। মাৰি আধাৰ কাৰ্ড, ভোটাৰ কাৰ্ড, পাচবুকৰ জেবেঙ্গু কপি দিব লাগিব। মেষ্বাৰণী বাইদেউয়ে পাৰলক দিলে ফৰ্ম বিলাবলৈ। সেয়ে পাৰলীৰ গাত তত নাই। ফৰ্ম বিলাই বিলাই তাই চৰকাৰৰ মানুহ বুলি জহাবলৈ সুবিধা অকলমান পাইছে। মানুহে মৰমতে দুই এপদ বস্ত্বও দিছে। চা-ভাত কোনোবাই খোৱাই পঠাই। অৰূপোদয়ত ইমান বাধ্য বাধ্যকতা নাই। কিন্তু লাখপতি বাইদেউৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰথম দহ হাজাৰ পোৱাৰ আগতে বোলে এখন গছ পুলি কৰা ফটো জমা দিব লাগে।

সেয়ে পুহিৰামৰ মানুহজনীয়ে থিতাতে গছৰ ডাল এটা ভাঞ্জি মাটিত কৰা দেখুৰাই ফটো এখন তুলি দিবলৈ পুহিৰামকে ক'লে। কথা মতেই কাম। তাই ভোৰ-ভোৰাই ক'লে, পইচা পালে মই অকলে খামনে? ঘৰ ঘৰোৱাহ খাবিহক। এই বুলি পুহিৰামৰ সৈগীয়েকে বণত জিকাৰ দৰে অফিচলৈ ঢাপলি মেলিলৈ।

পাৰলীয়ে আজিকালি ৰেচন কাৰ্ড ওলিয়াই দিব পৰা হ'ল। বাহ! মানুহে কয় শিঙৰাৰ বোৱাৰীজনী বৰ লায়কৰ হৈছে দেই। এই দৰে থাকিলে তাই আগবাঢ়ি যাব পাৰিব। পিছে শিক্ষাটোৱে পাৰলীৰ পয়মাল হ'ল। ■

বিহু বিহু নেলাগিব কিয় ?

শ্ৰী...বগেন গঙ্গৈ

অসমীয়াৰ অতি হেপাহৰ বঙালী বিহুটি আহিলেই অসমীয়া ডেকা গাভৰৰ দেহা সাতখন-আঠখন কৰে। কৰাটোৱেই স্বাভাৱিক। বিহুৰ বতৰ আহিলেই অসমীয়া গাভৰৰে উজুটিত যঁতৰ ভাঙ্গি মহত্ত্বিয়াই নিয়ে, ডেকাই হাতত ঢোলৰ মাৰি, কাঞ্জত ঢোলটি লৈ বিহু মাৰিবলৈ ওলাই যায়। ডেকাই চেনেহীজনীক উদ্দেশ্য কৰি গীত জুৰে-‘চমকত চাৰলৈ নহলো বিজুলী নহলো বৌৰতি নৈ, চৰাই হোৱা হ'লে উৰি গ'লৈ হেতেন দুকাবে দুপাখী লৈ।’ ডেকাই গাভৰৰ পৰা উপযুক্ত সহাবি নেপালে, শুকাই খিনাই বুকুৰ কামিহাড় দালি দালিকৈ ওলোৱাৰ কথাও বিহু গীতত বৰ্ণিত হৈছে। ‘নৈলৈ হালিলে নডালি ভলুকা পথাৰলৈ হালিলে কাক, বুকুৰে কামিহাড় হ'ল দালি দালি কলৈ চিষ্ঠা কৰি থাক।’ এনেকৈ গাঁৰৰ ডেকামখাই বিহু আহিলে বিহুৰ কাৰণে চিষ্ঠা কৰি, বিহুৰ কাৰণে কাম কৰি নানা আঁচনি লয়, নানা কাৰ্যসূচী ঘোষণা কৰে।

গাঁৰৰ ডেকামখাই কেইজনীমান তাঁত-সূত ব'ব কাটিব নজনা থুপৰি গাভৰৰ লগত লৈ এইবেলি বিহু এখন পাতিবলৈ কুকং-কাৰাং কৰিছে। তাকে দেৰি গাঁৰৰ গাওঁবুঢ়া দাইটিয়ে সুধিলে-তহ্তে এইবেলি কি কৰিম বুলি ঠিক কৰিছ। বিহু পালেহিয়েই, তহ্তৰ গাত দেখুন বিহু লগাই নাই। অইন গাঁৰৰ ডেকা-গাভৰহ্তৰ দেখোন ফাণণ মাহ সোমোৱাৰ পৰাই বিহু লাগিয়েই যায়। গাওঁবুঢ়া দাইটিৰ কথা শুনি বত্ৰেশ্বৰ বোলা ডেকাজনে কৈ উঠিল-‘দাইটি আমাৰ বিহু বিহু নালাগিব কিয়, চাই থাক আমি এইবাৰ ভালকৈ বিহু পাতি দেখুৱাই দিম দে’। আমিও অসমৰ অইন ঠাইৰ ডেকাৰ দৰে অতি উচ্চ মানৰ বিহু পাতিব পাৰো। আমি এখন বিহু কমিটি গঠন কৰিম। কেৱল ব'হাগ বিহু বা বঙালী বিহুৰেই নহয়- অসমৰ তিনিওটা বিহুকেই আমি সুৰক্ষা দিয়াৰ কথা চিষ্ঠা কৰিছো। আমি এখন কমিটি পাতিম এটা শক্তিশালী বিহু সুৰক্ষা কমিটি। আমাৰ বাপতি সাহেন বঙালী বিহুটোক সুৰক্ষা দিয়াৰ উপৰিও আন আন বিহু কেইটা ভোগালী বিহুকো সুৰক্ষা দিম আৰু দেভলেপ কৰিম, এই সুৰক্ষা সমিটিৰ জৰিয়তে। দাইটিয়ে সুধিলে, পিছে সভাপতি কোন হ'ব ? আমাৰ গাঁৰৰ টেপুৰাম হ'ব সভাপতি। তেওঁৰ টকা-পইচা আছে, বিহু সুৰক্ষাৰ কাৰণে চান্দা বৰঙণি দিব পাৰিব। ‘পিছে সি বিহুৰ বিষয়ে কিবা জানেনে ? ’ ‘হয় হয়, সি বিহুৰ বিষয়ে বছত কিবাকিবি জানে আৰু শিকি আছে। ‘কেনেকৈ শিকে’?-সি গোটেই ৰাতি বিহু ফাঁচন চাই চাই শিকিছে। বিহু গীত, বন গীত, বিয়ানাম,

হৰিনাম, নেগেৰানাম, আইনাম, নিচুকনি গীত, শিশু ও মলোৱা গীত আদি গীত বিলাকৰ আখৰা কৰি
আছে আৰু ঢোলটো বজাৰলৈ শিকিছে। তেওঁ আৰু কিছুমান গীতো লিখি আছে। ‘ভাল কথা বৰ
ভাল কথা দেও।’ – বাক তহঁতৰ গাঁৰত বহু কেইজন শিঙী থকাৰ পাছতো টেপুৰাম মণ্ডলক সভাপতি
ভাল কথা দেও।’ – বাক তহঁতৰ গাঁৰত বহু কেইজন শিঙী থকাৰ পাছতো টেপুৰাম মণ্ডলক সভাপতি
পতাৰ কাৰণ কি? ‘অ দাইটি, টেপুৰামে হিন্দী গীত গাব নেজানে আৰু হিন্দী গীত শিকাও নাই।’ ‘পিছে
তাৰ পঢ়া-শুনা মানে কোৱালিফিকেচন?’ ‘ক্লাষ প্ৰি লৈকে পঢ়া।’ ‘ভাল কথা, তাৰ মানে সি হিন্দী
আখৰ চিনি নেপায়, ভাষাটো নেজানেই। স্কুলত সেই সময়ত হিন্দী ভাষাটো নাছিল নহয়।’ ‘বাক
তহঁতৰ পিছে?’ আমাৰো একেই কথা, আমিও কোনো হিন্দী ভাষা নেজানো। গতিকে হিন্দীত গান
গোৱা আৰু হিন্দী ভাষা জনা লোকক ইয়াত চাল দিয়া নহ'ব।’ দাইটিয়ে ক'লে-‘ভাল কথা, বৰ ভাল
কথা।’ ‘আৰু এতিয়া কচোন বাকী বিহুৰ আয়োজনৰ কথা।’ বত্ৰেখৰে কৈ গ'ল-‘শুন দাইটি, এতিয়া
ৰঙালী বিহু শেষ হ'বলৈ এমাহ বাকী। তাৰ পাছতহে আমাৰ বিহুখনৰ কথা ভাবিম।’ ‘এমাহ মানে?’
– ‘তই বুজা নাই বিছটিক বিদাৱ দিবৰ ববে এইখনি সময়-মানে জেঠৰ মাহটো। ৰঙালী বিহুক বিদাৱ
দিবলৈ মনেই নায়ায় নহয়, অ’ দাইটি কিয়? ‘ধন টকা-পইচাৰ কথা আছেনহয়। এই চেগতে দুপইচামান
ঘাটি নল'লে আৰু ক'ত চাল পাব। – ‘বাক বুজিলো, এতিয়া কচোন, বিহুক তহঁতে কেনেকৈ সুৰক্ষা
দিবি, আৰু সংৰক্ষণ কৰিবি?’ ‘অ সেইটো কথা তই বুজা নাই। কাটা তাৰ বেৰা দিব লাগিব। ‘কেনেকৈ?’
– বিহুটো কোনো চুৰি কৰি নিব নোৱাৰিব তেতিয়া। আৰু কচোন, কি কি প্ৰেনিং আছে তহঁতৰ? –
‘আমাৰ কমিটিৰ পার্মিচন লৈহে মঞ্চত গীত গাব পাৰিব। কি গান গাব পাৰিব আমি চেলেষ্ট কৰি
দিম।’ – ‘কেনেকুৰা গান গাবলৈ দিবি? – ‘কেঁচা মাটিৰ গোৰু আৰু গোচৰ মিহলি মাটিৰ গোৰু থকা গান
হ'ব লাগিব। তেনে গীত আমি লিখি দিম। যদি নহয় তেতিয়া মাইকৰ স্পীকাৰৰ মূৰত অকণমান
গোৱৰ আৰু মাটি আনি লগাই দিম। মুঠৰ ওপৰত এই কথা ঠিক যে সকলো কথা আৰু কাম আমাৰ
কমিটিৰ মতে চলিব লাগিব।’ – ‘তাৰ মানে বুজিলো, বুজিলো, তহঁতে বিহুটি ধৰি বাখিবি, এনে ব্যবহা
কৰিলে তহঁতে পাৰিবি।’ – ‘ঠিক বুজিছ তই দাইটি।’ নহলে যে যাৰ যি মন যায় গাই যাব আৰু আমি
শুনি যাম? সেইটো কেতিয়াও হ'ব নোৱাৰে, মানে সেইটো আমি হ'বলৈ নিদিওঁ। বিহুটো যেনে
তেনে বচাবই লাগিব। দৰকাৰ হ'লে আমি ঝোগান দিম। কি বুলি? ‘আহ ঐ আহ ঔলাই আহ, বিহু
সুৰক্ষা হ'বই লাগিব, তেজ দিম বিহু নিদিওঁ...।’ দাইটিয়ে শলাগিলো। – ‘ভাল কথা ভাল কথা আৰু
কিবা চিন্তা কৰিছানে? – ‘কৰিছো কৰিছো দাইটি, আমাৰ অতিকৈ আপোন অতিকৈ প্ৰভাৱশালী
ভোগালী বিহুটিৰ কথাও চিন্তা কৰিছো। – ‘কেনেকুৰা?’ ‘ভোগালী বিহুক আমি ৰঙালী কৰি গঢ়ি

তুলিম। এই বিষ্টত আমিহে খাম, আমিহে ভোজভাত, মাছ-মাংস আৰু পানী-দুনী খাম, আনক খাবলৈ নিদিওঁ। ভোগ আমি কৰিম, আনক ভোগ কৰিবলৈ নিদিওঁ। আমাৰ ভোগালী আমাৰ কথা। এই বিষ্টত কি খাব লাগিব আমি মানে আমাৰ কমিটিয়ে ঠিক কৰি দিব। বেছি খাব নোৱাৰিব। কিয়? ‘বেছিকে খালে আমাৰ বাজ্যখন দুখীয়া হৈ যাব। সেয়েহে খোৱা-বোৱাত হাত ধৰিব লাগিব। এই বিষ্টটো এমাহ ধৰি চলিব। দৰকাৰ হ'লৈ আৰু এমাহ বঢ়াই দিয়া হ'ব। মুঠতে আমাৰ কমিটিৰ সিদ্ধান্তই চূড়ান্ত হ'ব।’ - পিছে বঙালী বিষ্টটোৰ কি হ'ব? চা দাইটি, ‘আমি অসমীয়া নহওঁ দুখীয়া কিহৰ দুখীয়া হ'ম?’ তেনে ক্ষেত্ৰত কাতি বিষ্টক খৰৰটি লৈ গৌৰৰ কৰিব লাগিব। আমি অসমৰ তিনিটা বিষ্টকে বঙালী কৰিম বুলি ভাবিছো। কঙালী বুলি কৈ থাকিলে নহ'ব। কাতি বিষ্টটোৱে কি জগব লগালে যে অসমীয়াৰ ইমানবোৰ সম্পদ থাকোতে এই হেন বিষ্টিক আমি কঙালী কৰি বাখিম? নহ'ব দাইটি সেইটো নহ'ব। প্ৰয়োজন হ'লৈ আমি আন্দোলন কৰিম, ধৰ্ণ দিম, অনশন কৰিম, বিকোনো প্ৰকাৰে আমাৰ বিষ তিনিটক জীয়াই বাখিবহ লাগিব। সেয়েহে আমি বিষ লিখি যাম, বিষ গাই যাম। দৰকাৰ হ'লৈ গোটেই বছৰে বিষ পালন কৰিম। বিষ মঞ্চত বিষৰেই গাম, আন গীত-মাত নচলিব। জয় আই অসম, জয় আই বিষ, আমাৰ বিষ দীৰ্ঘজীৱী হওঁক।’ এই বুলি সুৰ-সুৰা ভাষণ এটা দি বৰেষ্যৰে এফাকি বিষ গীত জুৰিলে.....

‘হাতী হেৰোৱালো লিহিৰি বনতে
 ঘোঁৰা হেৰোৱালো ৰণত
 পাইও হেৰোৱালো সৰগৰ মুকুতা
 চোতালৰ দুৰবি বনত।’

 দুখৰে উপৰি দুখ শুণেশ্বৰী
 দুখতে নিৱাইছো কাল
 দুখৰে দিনৰে ফটাকৈ চুৰীয়া
 পাতো হৰিণালৈ জাল।’

 ম'হ'ব গাখীৰ খিবালো কঁৰীয়া ভৰালো
 গৰু গাখীৰ খিবালো বৈ
 হাঁহিবৰ চলেৰে কান্দি খৈ আহিলো
 তোমাৰ পদুলীত গৈ।’■

বুটা কালৰ বহাগ বিহুৰ চি৤পট

শ্ৰী....লোক নাথ গঙ্গে

অতি চেনেহৰ বহাগৰ বিহুটো অসমীয়াৰ জাতীয় উৎসৱ, সংস্কৃতিৰ প্রতিক আৰু আনন্দৰ সৃষ্টিকাৰক। অসমীয়াৰ মন, প্ৰাণ হেঁপাহ, আদৰ এই সকলোৰোৰ পঞ্জীভুত হৈছে এই উৎসৱটিত। বছৰ শেষত চ'ত মাহে বিদায় লোৱাৰ সময় অহাৰ লগে লগেই প্ৰকৃতিৱে অসমৰ কৃষিজীৱী মানুহক ভেবেলী লতা, নাহৰ, তগৰ, কপৌ, মালতি আদি অনেক ফুলৰ সম্ভাৱে আৰু বসন্ত কালে বিহুৰ বতৰা দিয়া অন্য এক অনুপম বৈশিষ্ট্য। চ'ত মাহৰ বাতি বিহুৰ ঢোল-পেপা, টকা, গগনাৰ মাতে অসমীয়া লোকৰ বাতি টোপনি ভাঙ্গে। ডেকা-গাভৰৰ হিয়াতলি উদিয়াই। ঢোল-পেপাৰ মাতত ডেকা-গাভৰৰ গাত দেওধনি উঠে। গাভৰৰে উজুটিত যঁতৰ ভাঙি ফুলপানী ছিঙা বিহু তলী পায়গে। অসমীয়া মানুহৰ গাভৰৰ তাঁতশালত মাকোৰ খিট-খিটনি, টেকীত মালভোগ ধানৰ তেতেলি পতীয়া চিবা, বকুল বৰা ধানৰ পিঠা খুন্দা ঢেংকুলুচ ঢেংকুলুচ শব্দই গাঁৰে গাঁৰে বজনজনাই থকা অন্য এক নান্দনিক অনুভৱ।

বিহু বুলিলে গা সাতখন আঠখন নকৰা অসমীয়া নাই বুলিলেই হয়। তাহানি আমাৰ মনত পৰাৰ দিনত চ'তৰ বিহু আৰু ব'হাগ বিহু দুটা সুকীয়া, সুকীয়া বিহু দেখা পাইছিলো। ডেকাই ডেকা ভাগে আৰু গাভৰৰে গাভৰ ভাগে নৈব দাঁতিত বৰ গছৰ তলত গোটেই চ'তৰ মাহটোত বিহু পতাৰ কথা আমাৰ আইতা সকলে কৈছিল। অৱশ্যে গাভৰৰ চ'তৰ বাতি বিহু ধীৰে ধীৰে কমি আহিল। ডেকাৰ বাতিৰ বিহু চলি থাকিল। বৰ্তমান বাতিৰ বিহু পৰিৰ্বন ঘাটি ডেকা-গাভৰ সমন্বিতে চ'তৰ মাহত বিহুৰ কৰ্মশালাৰে বাতিৰ সলনি দিনত পাতি বিহুক এক উন্নত পৰ্যায়লৈ আগবঢ়াই নিয়া এক আদৰণীয় পদক্ষেপ হৈছে। ল'বা-ছোৱালী প্রতিভা সম্ভানত অভিভাৱক সকল নামি পৰাৰো দেখা গৈছে। শিঙী বিশুপ্তসাদ বাভাদেৰে হচ নোহোৱাকৈ হৌ-চৰি-চৰি অৰ্থাৎ মাটিত বাগৰি বাগৰি নচা বা বিহু কৰাৰ কাৰণে হঁচৰি শব্দৰ উৎপত্তি হৈছে বুলি কৈ গৈছে। বাভাদেৰে অজ্ঞাত বাস কৰোতে অসমৰ উজনি নামনিত ঘূৰি ফুৰোতে বিশেষকৈ উজনি শিবসাগৰত মাটিত বাগৰি হঁচৰি গোৱা হয়তো দেখা যায়। অমিও ল'বাৰ কালত গৃহস্থীৰ ঘৰত গাঁৰৰ বাইজে হচৰি গাওঁতে তেনে দৃশ্য নিজ চকুৰে দেখিছিলো। এই স্বতঃস্ফূর্ত আনন্দৰ কাৰণ আছিল এটাই। সেইটো হৈছে আহোম সম্প্ৰদায় থকা গাওঁবোৰত গৃহস্থনীয়ে নিজেৰ ঘৰতে বিহুলৈ বুলি সাঁজপানী তৈয়াৰ কৰে। যাক পকা জলপান বুলি

কোৱা হয়। চিৰা, সান্দহ, পিঠাপনা বা অন্য কেচা জলপান আহোম মানুহে বিশেষ শুক্ৰ নিদিয়ে। শুক্ৰ দিয়ে সাঁজ পানীৰ ওপৰতহে। আলহী অতিথিক পকা জলপান দিব পাবিলৈহে মনত সন্তোষ পায়। বছৰেকৰ মূৰত গাঁৱৰ জ্ঞাতিৰ বিহু ছঁচৰি আহি চোতালত পদধূলা দিবই। শৰাই মাননি আগবঢ়োৱাৰ লগতে ছঁচৰিৰ দললৈ আগবঢ়াই থোৱা সাঁজপানী ব্যঙ্গনৰ সৈতে উচৰ্গা কৰি গৃহস্থ-গৃহস্থনীয়ে বাইজৰ আগত সেৱা লয়। আহোম সম্প্ৰদায়ৰ প্ৰায়বোৰ ঘৰতে এই পৰ্বটো চলে। এনে দৰে প্ৰতি ঘৰতে এটুপি এটুপি ধৰি যাওঁতে যাওঁতে ছঁচৰি গাওঁতাৰ পক উঠি এনে এটা পৰ্যায় পায়গৈ মাটিয়ে-বালিয়ে লেটি-পেটি হৈ সাৰতা-সাৱতি কৰি ছঁচৰিৰ আনন্দ চৰম পৰ্যায়লৈ গতি কৰে। যদিও গাওঁৰ ডেকা-বুঢ়া বয়সস্থ লগ হৈ ছঁচৰি গাই তেনে এটা পৰিবেশ উদ্ভুত হ'লৈ ডেকা সকলে ফালবি কাটি কেৰল আনন্দ উভোগহে কৰে। আৰম্ভণিৰ পৰা শেষলৈকে পৰ্যায় ক্ৰমে জাতে জাতে বিহু নাম গায় গৈ থাকে, দেখিলে বিশ্ময় মানিব লাগিব।

গৃহস্থৰ চোতালত থিয় হৈ ছঁচৰি জোৰোতে অৰ্বীলতাৰ প্ৰতি সজাগ হৈহে বিহুমান গোৱা আৰম্ভ কৰে। বিহু নামবোৰত বিচাৰি পোৱা যায় বিহু প্ৰতি মৰঘ, হেপাহ আৰু আনন্দ প্ৰকাশৰ উদ্গ্ৰীৱতা লগতে গৃহস্থক কৰ্তব্যৰ প্ৰতি সকীয়নিৰ বতৰা। আমি ল'বাৰ কালত ছঁচৰিক ব'হাগৰ বিহু বুলি জানিছিলো। বছ গাওঁ একত্ৰিত হৈ এডোখৰ চলৰ ঠাইত বিহুমেলা পতা দেখা পাইছিলো। য'ত প্ৰাধান্য দিয়া হৈছিল ছঁচৰি বিহু। এতিয়াৰ দৰে ডেকা-গাভৰ সমন্বিতে ছঁচৰিত অংশ নলৈছিল। বিহুৰ সাজপোচাকত বিশেষ বাধ্যবাধকতা নাছিল।

'নিৰ্দোষ আমোদ-প্ৰমোদ, পৰিত্ৰ শুভকামনা আৰু সজ প্ৰচেষ্টাৰ মিঠা বসেৰে টুপটুপীয়াকৈ প্ৰতি বছৰে বিহুৰ লগে লগে অহা ছঁচৰি অসমীয়াৰ বাপতি সম্পতি।'-ডো নিৰ্মল প্ৰভা বৰদলৈ।

বৰ্ষমান ছঁচৰি অনুষ্ঠানৰ অৱস্থা নিশ্কতীয়া। হেৰাই গৈছে গাঁৱলীয়া সমাজত প্ৰচলিত হৈ থকা ছঁচৰি গীত আৰু মৌখিক বিহু গীতৰ সুৰ-সংগ্ৰহ। এখাপ এখাপ কৈ এৰি যোৱা হৈছে বিহু সংস্কৃতিৰ লগত জড়িত লোকাচাৰ সমুহৰ নিয়ম নীতি। এই নিয়ম-নীতি পালিবলৈ বৰ্ষমানৰ বয়োজেষ্ট কিমান জনেই জানে! সময়ৰ বিবৰ্ণনত এৰিব লগীয়া হৈছে আপুকগীয়া লোকাচাৰ সমুহ। যি মুষ্টিমেয় গাঁৱত বাসকৰা গাঁৱলীয়া বিহুৰ সংস্কৃতিৰ সাধক সকলে লোকাচাৰ খামুচ মাৰি ধৰি ৰাখিব বিচাৰিলেও নৰ প্ৰজন্মই অন্ধবিশ্বাস আখ্যা দি জেষ্টসকলক ইতিকিৎ কৰিবলৈ বিচাৰে। বিজ্ঞানপৃষ্ঠ লোকাচাৰ সমুহ হৈয় জ্ঞান কৰাৰ ফলত নানা অচিন বোগে অসমীয়া সমাজ জীৱনলৈ কঢ়িয়াই আনিছে অশুভ বাৰ্তা। ককাদেউতা, আইতা, আমাৰ পিতৃ-মাতৃ বা গাঁৱৰ বয়োজেষ্ট সকলে গাঁৱৰ বনৌষধ গৰু বিহুৰ

দিনাই তুলি তালি সংগ্ৰহ কৰি লয়। বিশ্বাসৰ ওপৰত আস্থা বাখি বনৌষধ ব্যৱহাৰ কৰি অনেক বেমাৰৰ পৰা মৃক্ষ হৈছিল সৌদিনালৈকে। এতিয়া আমাৰ পয়সন্তৰ বছৰীয়া বুঢ়া চামৰ লোকাচাৰ ধৰি বখাৰ শক্তি-ভক্তি নাই। আমিও আধুনিকতাৰ ধামখুমিয়াত ওপৰলৈ হাত দাঙি নতুন প্ৰজন্মৰ সৈতে খোজ মিলাবলৈ বাধ্যত পৰিষ্ঠে।

বৌদেউ বাইদেউ সকল
হৈছে বৰ চালাক
ইংলিচ স্কুলত পঢ়াৰে পৰা
পিঠা বনোৱা দিলে তালাক।
বিহুৰ বজাৰত উইলেনদী
বিহুৰ সম্ভাৰে চমক দিয়ে
লেবেল মৰা চিৰা সান্দহ
ধনৰ বলত ঘৰলৈ নিয়ে।

চেকীৰ নেজ এৰি চকৰি ঘূৰাদি ঘূৰি ফুৰা গাড়ক-বোৱাৰীবোৰ কম বয়সতে লোধামা-লোধোমী হৈ বুঢ়ীৰ দৰে কাম-বন কৰাৰ এলাহ চপাইছে, দেশী-বিদেশীৰ নানা বিধিৰ জলপানৰ মাজত শীতল যুঁজত দেশীয়ে এতিয়া হাৰ মানিছে। বিদেশী সুৰাই চৰকাৰৰ বাজহ সংগ্ৰহত বাজভঁৰাল ভৰিছে। “এৰা কৈ নো কৈ থাকিলে ওৰকে নপৰে, আমাৰ বঙালী বিহুৰে কথা।”

বিহুৰ বিষয়ে লিখাই লিখি আছে কোৱাই কৈআছে। বিধে বিধে বিহুাই, গায়ক-গায়িকাই একেখন ৰেকডৰ সুৰত বিহ নাম গাইছে, নচাই নাচিছে, খাই বৈ আনন্দ কৰাই কৰি থাকিব। এইবোৰ বয়সৰ লগত জেঁটা-পুটিৰ কথা। আমি বুঢ়া গালে বিহুৰ ন ন বং ধেমালি চাই থাকি হায়ে বিয়ে কৰি থকাৰ লাভ নাই। ঘৰলৈ আলহি অতিথি নহাৰ সময়ত বুঢ়া-বুঢ়ী হালে ঘৰৰ বাৰাণ্ডাত প্ৰাণিকৰ আৰামী চকীত বহি আবেগিক মুহূৰ্ত উপভোগ কৰি যৌৰন কালত কোনে কাক দূৰে দূৰে চুক্ত টিপ মৰা বা চুমা যচা কথাবোৰ পাণ্ডলি বং কৰাৰ সুযোগ লওঁ। মানহজনী অলপ বঙ্গীয়াল বিধিৰ চাইছিল। এজনৰ পৰা বিপৰীত ফ্লাইং কিচৰ সহাৰি পাইছিল বোলে। ঘৰৰ অৰৈয়া শুলে অগা-দেৱা কৰাত পিবিতীৰ পক নুঠিল। হমুনিয়াহ কাঢ়ি বিহ নাম এফাকি গাই শুনালে-

“বজাৰত কিনিলা বেচমৰ কমালখন
বেলগাড়ী ভট্টিয়াই গ’ল,

বিয়া কৰাম বুলি কথা মোক দিছিলা
মনৰ কথা মনতে ব'ল।”

বাটত বগৰীৰ জেং পুতি শক্ৰৱে বাট নিদিলে। এক প্ৰকাৰে বিধাতাই ভালেই কৰিলে।
নহ'লেনো আপোনাৰ লগত বিয়া পতা সৌভাগ্য হ'ল হেতেন বাক? আপোনাৰ চকুৰ চাৰনিত মই
দক্ষ হ'লো।

ডেকা কালৰ কথাই বেলেগ। ‘সত্যম শিরম সুন্দৰম হৈ পৰে পৃথিবীখন। চাৰি চকুৰ মিলনত,
বিহুৰ গীত-মাতত, ডেকা-গাভৰৰ পিৰিতিৰ পুলক জাগে। Flying Kiss দিবলৈ চেষ্টা চলাই উভয়ে।
এইয়া দোষৰ কথা নহয়? কাৰণ-

প্ৰথমে ঈশ্বৰে সৃষ্টি সৰজিলে
তাৰ পিছত অজিলে জীৱ,
সেইজন ঈশ্বৰে পীৰিতি কৰিলে
আমিনো নকৰিয় কিয় ?’
আৰু- পীৰিতি ইয়াকুল পীৰিতি বিয়াকুল
পীৰিতি প্ৰেমৰ জৰী,
য'তে মেৰ খুৱাবি ত'তে মেৰ খাব
পীৰিতি নপৰে থহি।

নিজৰ মনৰ কথা শ্ৰীমতীয়ে উগাৰি দিয়াৰ পিছত Flying Kiss-ৰ কথা মোকো পেঘেনীয়াই পেঘেনীয়াই
সুধি থকাত কৰলৈ বাধ্য হ'লো। মই অলপ লাজুকীয়া বিধৰ। কলেজত পঢ়োতে কলেজীয়া কপহী
সকলক দেখিলে Flying Kiss দিবলৈ মন গ'লেও কপহীহ'তৰ ভেম নস্ফ দেখি থতমত খাওঁ।
কলেজত সেই অনা নচলিলে। প্ৰায় দহ বছৰ মান ডেকা বসয়ত চৰকাৰী স্কুলত মাষ্টৰী চাকৰি কৰিলো।
সন্মানৰ খাতিৰত সেই কেৰা কামৰ পৰা আতৰত থাকিলো। খোলালী এজনীয়ে শালিকী প্ৰেমৰ দৰে
অলপ সহাৰি দিছিলে তাকো চাওতে খোজ দিওতে অঘৈয়া শুলে বিঞ্জি কৰণ হতাশা এটা আনি
দিলে। সেই Flying Kiss-ৰ পীৰিতি ঢোপাতে মৰহি গ'ল। বিয়াৰ ছোৱালী চোৱা উৰণীয়া চুমা
দিয়াৰ সুযোগ পাইছিলো দুগৰাকীমান গাভৰক। সেইবোৰো এখানি এবানি হ'ল।
শেষত Flying Kiss-ৰ সাকাৰ কপ আহিল আমাৰ দুয়োৰে মাজত। বিহুনাম এফৰ্কি গালো আনন্দতে-

ওপৰে উৰিলে কালিন্দী ভোমোৰা
থিয় হৈ আছিলো চাই,

তোমাৰে আমাৰে পীৰিতি লাগিলে

চকুৰে চকুৰে চাই।'

শ্রীমতীয়ে ফ্লাচ লাইটৰ দৰে উচাত মাৰি Flying Kiss এটা দি নাতিৰ লগত বিহু আনন্দৰ ভাগ ললেগৈ। আপোন সমঞ্জৰ বাই জনী সম্পৰ্কীয় বা অতি চিনাকী ছোৱালীৰ লগত লাজুৰ কথা নাছিল। Flying Kiss ৰ আদান প্ৰদান নহ'লে ডেকা জীৱন অৰ্থহীন। সুযোগ আহে বিহুৰ বতৰত। দুৰে দুৰে দিয়া উৰণসীয়া চুমাবোৰ দিয়া নিদিয়া বিষয়ত নিজৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ। আমাৰ ডেকাকালত হঁচৰি বিহু প্ৰাধান্য থকাৰ কাৰণে মাইকী নাচনী নচাটো অলপ বাধা আছিল। ধূনীয়া চেঙেলীয়া ডেকা এটিক মহিলা সজাই পৰাই হঁচৰি দলত নচোৱা হৈছিল। ডেকাসকলৰ মাজত সেই পুৰুষ নাচনিকে লৈ পীৰিতি বিহু নাম গাই উৰণীয়া চুমা দিছিল।

এতিয়া দিন কাল বেলেগ হ'ল। হঁচৰি বিহুলৈ পৰিবৰ্তন আহিল। গাঁৱৰ হঁচৰি ল'ৰা ডেকা-বুঢ়াৰ ৰং বহইচৰ দিন উকলিল। হঁচৰি আৰু মুকলি বিহু ভাগ হৈ ডেকা-গাভৰু উতঃপ্ৰোত জড়িত হোৱাৰ ল'গে ল'গে বিহুৰে মৰ্যাদাপূৰ্ণ শিখৰলৈ আগবাঢ়িল।

বৰ্তমান হঁচৰি বা মুকলি বিহুত ডেকা-গাভৰু নাচনিৰ সাজপাৰৰ চমক। নাচনীৰ নাচ অৰ্থহীন। চুলীয়াই নাচনীক, নাচনীয়ে চুলীয়াক প্ৰত্যক্ষ ভাৱে Flying Kiss দিয়াৰ সুযোগ পালে। এই ক্ষেত্ৰত পেঁপা বাদক, বিহুৰ নামতীও পিছ পৰি নাথাকে।

পীৰিতি পীৰিতি

চেঙেলীয়া পীৰিতি

কলেও নপৰে ওৰ।

ডেকা-গাভৰু পীৰিতি জমি উঠে। তাহানি ষাঠি দশকত গাঁৱৰ গৃহস্থৰ ঘৰত হঁচৰি বিহু কৰিলে জীয়াৰী-বোৱাৰী ঘৰৰ বাহিৰলৈ ওলাই নাহি দুৱাৰ বা খিৰিকীৰ ফাকে জুমি জুমি চাই। সেই সুযোগতে প্ৰেমিক ডেকা বিহুৰাই বিজুলিৰ দৰে চকু মাৰি হাতেৰে উৰণীয়া চুমা দিয়ে। গাভৰোৱেও মিচিকীয়াই ভিতৰলৈ দৌৰ মাৰে। বিহুৰ বতৰত শিঙীয়ে দৰ্শক শ্ৰোতাক Flying Kiss দিয়ে। শ্ৰোতাইয়ো শিঙীক Flying Kiss দি স্বাগতম জনায়।

বিহুৰ বতৰত বিয়ে-বিয়নীৰ মাজত Flying Kiss ৰে মিতিৰ বান্ধ সুদৃঢ় কৰে। ভিনি-খোলালীৰ মাজতো এই ফেৰা মৰমৰ খেল চলে। অৱশ্যে বন্ধু-বান্ধুৰীৰ ক্ষেত্ৰত কিছু বাধা বাধকতা আছে। অতি বিপন্ন আৰু মন মিল হ'লেহে ইয়াক প্ৰয়োগ কৰা উচিত। ধূনীয়া দেখিলেই Flying Kiss দিবলৈ যোৱাটো মুৰ্খামী। কাৰণ ফল ওলোটা হৈ পিঠিত ঔ কিল অথবা বঙা ঘৰৰ আলহীও হ'ব পাৰে।

বিহুৰ বতৰত ত'ত নাইকিয়া কথায়াৰ আমাৰ বুঢ়াগালৰ মাজত নেখাটে। ওলাই সোমাই ফুৰা কামটো পো-বোৱাৰীৰ বাবে অপৰাধ। জানোচা বুঢ়াই গৈ কৰিবাত অঘটন ঘটায়। বিশ্ব লব নিবিছাৰে। ঘৰত থকা পো-বোৱাৰী ভদ্ৰ নশ হ'লে বছৰেকৰ বিহু বুলি গুৱা-পাণ দি পিতৃ-মাতৃক সেৱা কৰিলে আমি বৃন্দ চামে তাতে সুখ আনন্দ পাওঁ। সেৱাই আমাৰ বুঢ়া-বুঢ়ীৰ Flying Kiss। থাকিও নথকা বিদেশত চাকৰি বাকৰি কৰা পো-বোৱাৰীৰ পিতা-মাতাৰ ভঙ্গি বক্ষা কৰিব নোৱাৰে। নিজে গঢ়া সা-সম্পত্তি, অট্টালিকা মোহত বন্দী হৈ পো-বোৱাৰীৰ কাষলৈ যাব নোৱাৰি হা-হমুনিয়াহ কাঢ়ি পো-বোৱাৰী নাতি-নাতিনীৰ সৈতে বিহুৰ মাদকতা অনুভৱৰ পৰা বঞ্চিত হয়। শ্ৰীমতী থকা সকলে ঘৰত নিৰলে বহি অতীত মাধুৰী সুঁৰুৰি দুয়ো বিহু উদ্ঘাপন কৰে। শ্ৰীমতী নথকা সকলে T.V. বা ম'বাইল লৈ Flying Kiss দি বিহুৰ আনন্দ লত্তে।

গাঁৰত গৰু ম'হ কমিল। গৰু বিহুত গৰু গা ধোৱাৰ দৃশ্য এতিয়া প্ৰায় দুলভ। গৰু গা ধোৱাৰ সজুলি বা সজ্জাৰ উৰকাত বিচাৰি হাবাথুৰি খাব নালাগো। ধন থাকিলে বজাৰত সকলো পায়। বুঢ়া-বুঢ়ীৰোৰে ধৰফৰাই থকা দিন গ'ল। ব্লাড পেচাৰ, চুগাৰ আদিয়ে পীড়ি থকা বুঢ়া-বুঢ়ীৰ বিহুৰ আনন্দ হেৰাই গৈছে। পাখি গজা পো-বোৱাৰী, নাতি-পুতি বিদেশলৈ উৰিছে। সম্পত্তিৰ মোহ এৰিব নোৱাৰা বৃন্দ পিতৃ-মাতৃক চাবলৈ দৰমহা দি বডিগার্ড বাখিছে নতুৰা বৃন্দাশ্রমত প্ৰক্ষেপ কৰিছে। আমাৰ দৰে বুঢ়া গালৰ বিহুৰ আনন্দ উৎস ক'বপৰা উজ্জ্বল হ'ব।

তথাপিতো যোৰ পাতি থকা বুঢ়া-বুঢ়ীৰোৰে অতিতৰ বিহুৰ ৰং-তামাচা সৌৰবি আনন্দ লভাটোৱেই এতিয়াৰ সুখৰ সময় বুলি ধৰি ল'ব লাগিব। আগৰ প্ৰেম পীৰিতি থকা সমাজখন এতিয়াৰ সমাজৰ লগত বছত অমিল। বিহু নাচত গাইছিলো-

প্ৰথমে পীৰিতি	আজলি কাজলি
প্ৰেমতে মজি গ'ল মন,	
পেটত ভাতে-পানী	নেলাগো লাহৰী
সছায়ে তোমালৈ মন।	

আঠু কঢ়া ল'বাই ধূলি মাটিত পগলা হোৱাৰ দৰে আমি বুঢ়াৰোৰে সাধু হৈ ধৰ্মত পগলা হ'ব লাগে। কৃষ্ণৰ ভকতিত পীৰিতি কৰি মুকুতিৰ পথ বিচৰাৰ সময় আহিল।

বিহু অহাৰ লগে লগে দুখো আহে লগে ভাগে। নাম জুলা শিঙীৰ গীত শুনিবলৈ যাব নোৱাৰো ঘৰ বৰ্থীয়া হ'ব লাগে। যাব পাৰিলেও উতনুৱা গালৰ চিএৰ বাখৰ, দৰবা দৰবি কোবত গীত শুনা ক'ববাতে থাকে। বোকাৰ লেটি-পেটি, চকী ভঙ্গ-ভঙ্গি গালৰ উৎপাতৰ পৰা হাত সাৰি থাকিবলৈ ঘৰত থকাই বছত ভাল বুলি নোমোৰাকৈ থাকো।■

সু-খবৰ

ঞ...যদুমণি গোস্বামী

অৰ্হতা সম্পন্ন প্ৰার্থীৰ পৰা আবেদন বিচৰা হৈছে—

- (১) যুৱক-যুৱতী সকলে প্ৰেমবিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা প্ৰেমত অনাৰ্ট লৈ ডিগ্ৰীধাৰী হ'লৈ ভাল।
- (২) যুৱক-যুৱতীৰে কোনো প্ৰেমিক-প্ৰেমিকা লগত কমেও পাঁচ বছৰ প্ৰেম কৰিব তিতা-কেঁহা লগা প্ৰমাণ পত্ৰ আবেদনৰ লগত গাঠি দিব লাগিব।
- (৩) প্ৰার্থীৰ মুখ্যত এনি টাইম চুলাই মদৰ গোকৰ থাকিব লাগিব।
- (৪) যুৱতী প্ৰার্থীৰ ক্ষেত্ৰত মেকচি, বেলবটম, চুইদাৰ, জীনচ আৰু পেন পেনি ফ্ৰক পিঙ্কা সকলক অগ্ৰাধিকাৰ দিয়া হ'ব।
- (৫) প্ৰার্থীৰ বয়স ১৮ বৰ্ষ পৰা ৫০ বছৰ হ'ব লাগিব।
- (৬) যুৱক-যুৱতী সকলৰ গাত কি কি বেমাৰ আছে তাৰ প্ৰমাণ পত্ৰ স্বাস্থ্য বিষয়াৰ পৰা লৈ লগত গাঠি দিব লাগিব।
- (৭) যুৱক-যুৱতীসকলৰ গাত মাৰ খোৱা বা কটা চিঞ্চা দাগ বা চিলাই কৰা চিন, থানা, জেইল আদিত সোমোৱা হানীয় পেটুৱা গাওঁবুঢ়াৰ পৰা প্ৰমাণ পত্ৰ আনি দিব লাগিব।
- (৮) যুৱক-যুৱতী সকলে দিনৰ ২৪ ঘণ্টাই ৪৮ ঘণ্টাই ম'বাইল ফোনত কথা পতা বা মেছেজ দিয়া আদি অভিজ্ঞতা থকা হ'লৈ ভাল।
- (৯) মদ, ভাঁং, কানি, ড্রাগছ আদি খোৱা যুৱক-যুৱতী সকলক অগ্ৰাধিকাৰ দিয়া হ'ব।
- (১০) যুৱক-যুৱতী সকলে বাতি বাহিৰত ঘূৰি ফুৰা আৰু দিন-দুপৰতে চূৰি কৰা কিবা যদি প্ৰমাণ পত্ৰ আছে আবেদনৰ লগত গাঠি দিলে বাচনিৰ ক্ষেত্ৰত অগ্ৰাধিকাৰ দিয়া হ'ব।
- (১১) তিনি বটলমান খাই লৈ বাস্তাত পৰি থাকি বমি কৰা হলেও আবেদন কৰিব পাৰিব।
- (১২) বাইকে বাইকে খুন্দামাৰি যমপুৰীলৈ যোৱা সকলেও আবেদন কৰিব পাৰিব।

- (১৩) তিনি চাৰিটালৈ গৈ অবশেষত ঘৰতে বিশ্রাম লোৱা সকলেও আবেদন কৰিব পাৰিব।
- (১৪) প্ৰেমত পৰি গছত ওলমি থকা সকলেও আবেদন কৰিব পাৰিব। কিন্তু তেওঁলোকৰ প'ষ্টমতেম
বিপট আবেদনৰ লগত গাঠি দিব লাগিব।
- (১৫) যুৰতী সকলৰ চুলি ব্বকাট আৰু যুৰক সকলৰ টপা মূৰ হ'লে ভাল।

আবেদনৰ শেষ তাৰিখ ১৯৪৭ চনৰ ১৫ আগষ্ট। অনতি পলমে যোগাযোগ কৰক। তলত
ঠিকনাত ঘোচ-ঘাচ নাই। মেধাবী সকলে নিযুক্তি পাৰই ১০০%।

ঠিকনা-

P.P.O. Office

প্ৰেম প্ৰডাকচন কাষ্যালয়।

পিৰিতি পাৰা

ম'বাইল নং- ৬০০, ১০০, ২০০, ৩০০, ৯০০

কৌতুক

গোটা কুঁহিয়াৰ এদোখৰ হাতত লৈ এজন মানুহে দাঁতেৰে বাকলিবোৰ শুচাই থাই
থাই বাষ্টাৰে গৈ আছিল। আৰু কুঁহিয়াৰ সিতা / জেবাবোৰ বাষ্টাৰ দাতিত পেলাই গৈছিল।
ঠিক অলপ পাছতে আন এজন মানুহ সেই বাটেৰে আহি থাকোতে কুঁহিয়াৰ সিতা / জেবাবোৰ
বাষ্টাত পৰি থকা দেখি তাৰো কুঁহিয়াৰ খাবলৈ খুশব মন গ'ল। মানুহজনে বাষ্টাৰ পৰা সেই
পৰি থকা কুঁহিয়াৰ সিতা / জেবা বোৰকে বুটলি ল'লৈ। আৰু এঠাইত বহি সিজনে খোৱা
কুঁহিয়াৰ সিতাবোৰকে মুখত ভৰাই বস চুহিবলৈ আবস্ত কৰিলে আৰু কোনো এটা সিতা /
জেবাত অকনমানো বস নেপালে। তেতিয়া মানুহজনে কৈ উঠিল-মানুহজন ইমান খকুৱা নে
অকনমান বস এৰি দৈ যোৱা নাই।

গতিকে আপুনিয়ে চাওক - প্ৰকৃত খকুৱা আগব জন মানুহ নে পিছৰ জন।

শ্ৰু...বীৰেন বুঢ়াগোহাঁই

ওটেঙ্গা খোৱাৰ বহস্য

শ্ৰ... ভৱেন কুমাৰ পাণ্ডিত

সন্তুষ্টিৰ দশকত তেতিয়া B.S.N.L বিভাগটোক কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ P & T(Posts & Telegraph) বুলি নামাকৰণ আছিল। সেই সময়তেই বিহুৰিয়াৰ শ্ৰী ইন্দ্ৰেশ্বৰ বৰুৱা আৰু বিহাৰৰ শ্ৰী চন্দ্ৰেশ্বৰ বায় দুয়ো কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ উৎ লক্ষ্মীমপুৰ টেলিফোন শাখাত মাস্টাৰ ৰোলত কৰ্মৰত আছিল। এদিনাখন বন্ধৰ দিনা শ্ৰী বৰুৱাই (বৰ্তমান অৱসৰ প্ৰাপ্ত এছ. আই. টেলিকম আৰু বৰ্তমান উভৰ ধেমাজি কোঁচ গাঁৱত বাসস্থান)। তেওঁৰ বন্ধুস্বৰূপ শ্ৰী বায়ক তেওঁৰ পূৰণা গাওঁ বিহুৰিয়ালৈ নিমন্ত্ৰণ কৰি লগতে লৈ গ'ল। বৰুৱাৰ ঘৰখনেও আলহী বায়ক আথে বেথে সাদৰিলৈ। বাতিৰ সাজত আলহীক জহা চাউলৰ ভাত, মাণৰ মাছৰ জোল আৰু ওটেঙ্গাৰ সৈতে চেঙামাছৰ আঞ্চাৰে এসাঁজি খোৱালৈ। শ্ৰী বায়ে ওটেঙ্গা দি বনোৱা চেঙামাছৰ আঞ্চাখিনি অতি তৃপ্তিৰে খালৈ। পিছ দিনা আকৌ কৰ্তব্যলৈ আহি তেওঁৰ বন্ধুস্ম শ্ৰী বৰুৱাক কালি বাতিৰ ওটেঙ্গাৰ আঞ্চাখিনি খাই অতি তৃপ্তি পোৱাৰ কথা ক'লে আৰু কেনেকৈনো বনায় সেয়াও সুধিলৈ।

দুদিনমানৰ পিছত, এদিনাখন শ্ৰী বায়ে সেই দিনা ওটেঙ্গাৰ চেঙামাছৰ আঞ্চাৰ সোৱাদটো মনত পৰি ওটেঙ্গা, চেঙামাছ আৰু জহা চাউল বজাৰৰ পৰা আনিলে। বাতি জহা চাউলৰ ভাত আৰু দাইলৰ জোল আদি বনালে। তাৰ পিছত চেঙামাছটো বাচি কাটি ল'লে। তাৰ পিছতে আহিল আচল সমস্যাটো। ওটেঙ্গাটোৰ কোনটো অংশ আঞ্চা হিচাপে বনাব তাকে বৰুৱাক সোধিবৰ নহ'ল। বহু সময় চিন্তা কৰাৰ পিছত মনলৈ এটা কথা আহিল যে নাৰিকলটো বাকলি কাটি পেলাই দিয়ে। পকা কলৰো বাকলিবোৰ পেলাই দিয়ে। বৰাব টেঙ্গাৰ বাকলিও পেলাই দি ভিতৰৰ অংশটোহে খোৱা হয়। এইবোৰ চিন্তা কৰি বায়ে থিৰাং কৰিলে আৰু ওটেঙ্গাৰ বক্কেইটা পেলাই ভিতৰত থকা বীজটো আলফুলকৈ কাটি লৈ পটাত পিহিলৈ চেঙামাছৰ লগতে তেলেৰে ভাজি কৰি পানী দি ভালকৈ উতলাই আঞ্চা বনালে।

কিছু সময়ৰ পিছত, অতি আনন্দৰে জহাচাউলৰ ভাত উলিয়াই, দাইলৰ জোলৰে চেঙামাছৰ আঞ্চাৰে সানিলৈ হাতৰ মুঠিবে ভাতগৰাহ মুখৰ ভিতৰত ভৰাই গিলিবলৈ লৈয়েই আঙুলি কেইটা বাহিৰলৈ আনোতে, লগত সমস্ত সানি লোৱা ভাতখিনি ওলাই আহিল। তেনেকৈ বহুবাৰ চেষ্টা কৰি এমুঠিও ভাত খাব নোৱাৰি, উপায় নাপায় কেইবা গিলাছো পানী খাই পেটটো পানীৰে পূৰ্ণ কৰি

অনাহাৰে শুই থাকিলে। পিছদিনা কৰ্তব্যলৈ আহি তেওঁৰ বন্ধুসম শ্ৰী বৰুৱাক সকলোবোৰ বিবৰি ক'লে। বৰুৱাই মাষ্টাৰ বোলৰ সকলোকে বিৱৰি কোৱাত হাঁহি হাঁহি সকলোৰে পেটৰ নাড়ী- ভুক চিঙ্গাৰ নিচিনা অৱস্থা হ'ল।

কেইদিনমানৰ পিছত অফিচতে মাহেকীয়া দৰমহা ল'বলৈ আহোতে সেই সকলোবোৰ কথা শ্ৰী বৰুৱাই বিৱৰি কোৱাত অফিচৰ বাবুসকল আৰু মই (স্বয়ং লেখকেও) হাঁহি হাঁহি আধাৰৰা অৱস্থা হৈছিলোগৈ। তেতিয়াৰ পৰাই ঔটেঙ্গা বুলি ক'লেই শ্ৰী চন্দ্ৰেশ্বৰ ৰায়লৈ মনত পৰিচিল। সুদীৰ্ঘ ত্ৰিশ-পঁয়ত্ৰিশ বছৰ পাছত এই লেখকে জোনাই, চিলাপথাৰ, চিচিবৰগাঁও, বৰদলনি, মাছখোৱা, ঘিলামৰা, চকুৱাখনা, ধেমাজি ফ়োপএক্সচেঞ্জৰ বিষয়া হৈ (Headquarter Dhemaji) কাৰ্যনির্বাহ কৰি থাকোতে এদিনাখন জোনাই এক্সচেঞ্জত শ্ৰী ৰায়ক টেলিফোন মেকানিক হিচাপে লগ পাই "ঔটেঙ্গা খোৱাৰ বিষয়ে কৰলৈ লওঁতেই তেওঁ সেই কথাটো নুলিয়াবলৈ মোক অনুৰোধ কৰিচিল আৰু ময়ো এই কথাটো ইমানতে সমাপ্ত কৰি জোনাই এক্সচেঞ্জৰ ষ্টাফক বা জোনাই বাসীক এই ঔটেঙ্গা খোৱা কথাটো ঘূণাকৰেও কাকো ন-কৈ যিমান দিন মোৰ তত্ত্বাবধানত ধেমাজি ফ়োপ এক্সচেঞ্জৰ অধিকাৰী হিচাপে কাৰ্যনির্বাহ কৰি আছিলো, সেই কথাটো কাকো কোৱা নহ'ল।

বিঃ দ্রঃ (সত্য ঘটনাবে কাহিনীটো লিখা হৈছে)।■

সাঁথৰ সংগ্ৰহকাৰী—বিদিশা বৰা

- (১) তিনিটা আখবে দুটা জন্মৰ নাম, আগত হৰি পিছত হৰি।
- (২) বগা বগা চাহাৰৰ ৰঙা ৰঙা টুপি খুন্দা এটি মাৰিলে খঙ্গত উঠে ঝলি।
- (৩) হাবিত কাঁহে ওলাই নাহে।
- (৪) কি মাছ কণা।
- (৫) সাগৰো শুকাল মদীও শুকাল, গচৰ গুটিত পানী নুশুকাল।
- (৬) বাব হেন জাপ মাৰে, কুকুৰ হেন বহে, শিল হেন তল পৰে, তুলা হেন ভাহে।

হৰিণা আৰু গাহৰি—জুই শলাই—কোষ্টাৰ—দৰিকণা—নাৰিকল—ডেকুলী।

এজনী ভূতনিৰ কাহিনী

শ্ৰ....বিৰেন বুঢ়াগৌহাই, চুকাফা নগৰ, ধেমাজী।

এখন ডাঙৰ প্ৰেজিং। প্ৰেজিং মানে ওখ-চাপৰ ফুতকলা গছ, ধেপাই গছ আৰু বিভিন্ন গছ লতাৰে ভৰা ঠাই। প্ৰেজিংৰ চাৰিওফালে আতৰে আতৰে চাৰিখন গাওঁ। দিনত গাঁৰৰ গৰু-ছাগলীৰোৰে প্ৰেজিঞ্চে চাৰিবলৈ আহে। ইখন গাঁৰৰ পৰা সিখন গাঁৰলৈ যাবলৈ হ'লৈ প্ৰেজিঞ্চন ঘূৰি আহিৰ লগীয়া হোৱাৰ বাবে বহু সময় ও বহু দুৰ হয়। গতিকে Short cut ৰাষ্ট্ৰাৰে যাবলৈ হ'লৈ প্ৰেজিঞ্চৰ মাজেৰে লুংলুঞ্জীয়া বাটোৰে যাব লগীয়া হয় আৰু প্ৰেজিঞ্চনৰ ঠিক মাজতে আছিল এজোপা থকাণ বট গছ। সেই বট গছজোপাতে এজনী ভূতনীয়ে বাস কৰিছিল। দিনৰ ভাগত ভূতনীয়ে গছজোপাৰ খোৰঙ্গত সোমাই থাকে আৰু বাতি হ'লৈই প্ৰেজিঞ্চৰ ৰাষ্ট্ৰাৰে অহা-যোৱা কৰা মানুহ-পণ্ড আদি ধৰি খাই নিজৰ পেটৰ ভোক নিৰাময় কৰে। গতিকে গধুলি হ'লৈই গাঁৰৰ মানুহে ভয়তে কেতিয়াও প্ৰেজিঞ্চৰ ফালে নাযায় আৰু প্ৰেজিঞ্চৰ ৰাষ্ট্ৰাৰে অহা যোৱা নকৰে।

এদিন গধুলি পৰত এজন ল'ৰাই (মুচি কাম কৰা) বাধ্যত পৰি প্ৰেজিঞ্চৰ সেই লুংলুঞ্জীয়া ৰাষ্ট্ৰাৰে ঘৰলৈ ওভতিব লগা হ'ল। কাৰণ ইখন গাঁৰৰ পৰা গাঁৰৰ মাজেদি যোৱা ৰাষ্ট্ৰাৰে তাৰ গাঁৰৰ ঘৰলৈ যাবলৈ হ'লৈ বহু দুৰ আৰু বহু বাতিও হ'বগৈ। গতিকে যি হয় হওক বুলি Short cut ৰাষ্ট্ৰাৰে যাবলৈ বাধ্য হ'ল। ল'ৰাজনে অলপ দুৰ যাওঁতে সঞ্জিয়া নামিল। জোনৰ ধিমিক ধামাক পোহৰতে প্ৰেজিং খনৰ মাজেৰে মুচি ল'ৰা জনে আগ বাঢ়িৰ ধৰিলে। সেই সময়ত তাৰ কোনো ভয়ভাৱ অহা নাছিল। কাৰণ তাৰ হাতত থকা মোনাটোত আছিল এটা দীঘল নাল লগা ডাঙৰ হাতুৰি, এটা থিলি উলিওৱা চেপেনা(প্লাছ), এছটা ডাঠ ছামৰা আৰু কিছুমান গজাল। ল'ৰাটোৱে ৰাষ্ট্ৰাৰে আহি থকা ভূতনীজনীয়ে দুবৈৰ পৰা লক্ষ্য কৰি আছিল। ল'ৰাজনে গৈ গৈ যেতিয়া গছজোপাৰ ওচৰ পালেগৈ তেতিয়াই ভূতনি জনীয়ে গছৰ পৰা জাপ মাৰি তাৰ আগত ধিৱ হৈ তাক যোৱাত বাধা দি ক'লে...অই..... ল'ৰা, তই ক'লে যাৰ? ল'ৰাজনে কোনো ভয় নকৰাকৈ তাৰ উত্তৰ দি গ'ল। ভূতনিয়ে চিন্তা কৰিলে যে, সদায় মানুহবোৰক ধৰি চিধাই খাই পেলাও সিমান ভাল নালাগে। ইমান ধূনীয়া ল'ৰা এটা আজি পাইছো গতিকে প্ৰথমে ইয়াৰ লগত অলপ ধেমালি কৰি লওঁ তাৰ পাছতে খাম, আৰু খাই কিমান যে ভাল লাগিব। ভূতনীজনীয়ে ক'লে ...অই ল'ৰা খেল খেলিবি নেকি? ল'ৰাটোৱে খেলিম বুলি ক'লে, প্ৰথমে ভুকুৰা-ভুকুৰি খেলো দে বুলি ল'ৰাজনেই ক'লে আৰু

ভূতনীজনীও হ'ব বুলি মানি ল'লৈ। প্রথমে কোনে কাক ভুকুবাব। ল'বাজনে প্রথমে তাক নিজকে ভুকুবাবলৈ দিলৈ। সি অলপ হাউলি দি পিঠিত ভুকুবাবলৈ ক'লৈ। ভূতনীজনীয়ে গাৰ জোৰেৰে হাতৰ মুঠিবে জোৰকৈ ল'বাজনৰ পিঠিত ভুকু দিলৈ। ভুকুত ল'বাজনৰ উশাহ-নিশাহ বঙ্গ হৈ যোৱা নিচিনা হৈছিল যদিও ভূতনীক কোনো দুখ নোপোৱাৰ নিছিনাকৈ দেখুবাই ক'লৈ-অই তই মোক ভুকু মাৰ আৰু, মই পিঠি পাতিয়েই আছোঁ। তেতিয়া ভূতনীজনীয়ে ক'লৈ.. মই মাৰিলো নহয়, আৰু এই বাৰ তই মোক ভুকু মাৰ। ভূতনীয়ে অলপ হাউলি দি পিঠিখন পাতি দিলৈ। সেই সময়তে ভূতনীয়ে নেদেখাকৈ তাৰ হাতত থকা মোনাটোৰ পৰা দীঘল নালৰ ডাঙৰ হাতুবিটো উলিয়াই গাৰ জোৰেৰে ভূতনীৰ পিঠিত মাৰ দিলৈ। ভূতনীয়ে মাৰৰ কোৰত সহ্য কৰিব নোৱাৰি, মাৰিলো ঐ বুলি চিএগৰি উঠিল আৰু ক'লৈ- ভুকুবা-ভুকুবি খেলটো ভাল ল'গা নাই, অন্য এটা খেলো দে। ল'বা জনে ক'লৈ- তেতিয়া আমি চিকুটা-চিকুটিকে খেলো দে। ভূতনীয়ে হ'ব বুলি ক'লৈ। ল'বাটোৱে ক'লৈ প্রথমে মোৰ কাণখন চেপ। ভূতনীয়ে প্রথমে তাৰ কাণখন ধৰিবলৈ হাতখন আগবঢ়াওতেই ল'বাটোৱে ফটকৰে তাৰ মোনাটোৰ পৰা ডাঠ ছামৰাছটা তাৰ কাণৰ কাষত হৈ দিলৈ। ভূতনীয়ে ছামৰাছটাকে কাণ বুলি পার্য মানে গাৰ জোৰেৰে নথেৰে চিকুটিবলৈ ধৰিলৈ। যিমানেই টানকৈ চিকুটিছে সিমানেই তাইৰ হাতৰ দীঘল দীঘল নথবোৰ ভঙ্গাৰ উপক্ৰম হৈছে। হ'বদে আৰু নোৱাৰো। আৰু এইবাৰ তোৰ পাল বুলি ভূতনীয়ে তাইৰ কাণখন আগবঢ়াই দিওঁতেই মুচি ল'বাজনে তাৰ মোনাৰ পৰা ফটকৰে প্লাছটো উলিয়াই তাইৰ সেৰি কাণখনত দুহাতেৰে চেপা মাৰি ধৰিলৈ, আৰু ইফালে ভূতনীয়ে মোৰ কাণখন বৰ বিষাইছে, মোৰ কাণখন এৰি দে ঐ বুলি চিএগৰিবলৈ ধৰিলৈ। ল'বাজনে তেতিয়া ভূতনীক ক'লৈ-অ-তই সদায় এই ফালে অহা-যোৱা কৰা কিমান মানুহ খাই শেষ কৰিলি, আজি মই তোক আৰু নেৰিছো বুলি আৰু জোৰেৰে তাইৰ কাণখন হেঁচি ধৰিলৈ। এটা সময়ত তাইৰ সেৰি কাণখন চিঞ্জি প্লাছতে বৈ গ'ল। বিষত তত নেপাই ভূতনীয়ে পলাবলৈ বুলি দৌৰিবলৈ ধৰিলৈ। দৌৰি দৌৰি চিএগৰি চিএগৰি কৈ যাব ধৰিলৈ....মোৰ এখন কাণ চিঞ্জিল আৰু ইখন কাণ নিচিঞ্জিবি, মই ইয়াৰ পৰা একে বাৰে যামাগৈ। আজিৰে পৰা মই মানুহ নেখাওঁ। এই বুলি কৈ কৈ ভূতনীজনীয়ে সেই গছজোপাৰ পৰা একে বাৰে গুচি গ'লাগৈ। আৰু ল'বা জনেও প্লাছটো দেখুবাই পিছে পিছে খেদি গ'ল। ভূতনীয়ে সেই ঠাইৰ পৰা যি গ'ল আৰু ঘূৰি নাহিল।

সেই দিন ধৰি গাঁঁৱৰ মানুহবিলাকে ভূতনীয়ে মানুহৰ ওপৰত কৰা উপদ্রব কথা শুনা নেপালে। ■

ঘোৰাৰ শিং গজা বেমাৰ(গাজা)

শ্ৰ....জহেন্দ্ৰ হাজং

অসমৰ গাঁৰে-ভুঁৰে সেই সময়ত প্ৰায় বিহাৰী লোকৰ ব্যৱসায় আছিল। বিশেষকৈ প্ৰতিখন গাঁৰতে ধান ব্যৱসায়ৰ কাৰণে দোকান পাতিছিল। খৰালি মাহ কেইটা ধান ব্যৱসায়ৰ বাবে ঘোৰা ব্যৱহাৰ কৰিছিল। অবশ্যে বাৰিষা কালত এই ধানৰ ব্যৱসায় বৰবেছি চলা নাছিল। গতিকে বাৰিষা কালত বিহাৰী দোকানীসকলে প্ৰায় নিজ নিজ বাজ্য বিহাৰলৈ গুছি গৈছিল। এজন বিহাৰী দোকানীৰ স্থানীয় এজন বন্ধু আছিল। সেইবাবে বিহাৰী দোকানী জনে স্থানীয় বন্ধুজনৰ ওচৰত চোৱা-চিতা কৰিবৰ বাবে ঘোৰাটো চমজাই দি নিজ বাজ্য বিহাৰলৈ গুচি গ'ল। কিন্তু স্থানীয় বন্ধুজনে অভাৰত পৰি বিহাৰী বন্ধুজন ঘূৰি অহাৰ আগতে ঘোৰাটো বিক্ৰী কৰিটকাখিনি খাই পেলালে। পিছে বিহাৰী বন্ধুজনকো ঘটনাটো জনোৱা নাছিল।

ইতিমধ্যে বাৰিষা কাল শ্ৰেষ্ঠ হোৱাত বিহাৰী দোকানীজন পুনৰ ব্যৱসায় কৰিবলৈ গাঁওখনলৈ আছিল। আহিয়েই ঘোৰাটো দেখি নোপোৱাত বিহাৰী দোকানী জনে স্থানীয় বন্ধুজনক ঘোৰাটোৰ বিবয়ে সুখাত বন্ধুজনে ক'লে যে, ঘোৰাটো বেমাৰত পৰি মৰি গ'ল। বিহাৰী দোকানী জনৰ মনত সন্দেহ জাগিল। হষ্ট-পুষ্ট ঘোৰাটো হঠাৎ বেমাৰ হৈ মৰাৰ কোনো সন্দেহ নাই। নিশ্চয় স্থানীয় বন্ধুজনে মোক মিছা মাতিছে। তেতিয়া প্ৰমাণ হিচাপে বিহাৰী দোকানী জনে চাৰ বিচৰাত সি শিং থকা গৰুৰ মাথা এটা আনি দেখুৱালে। বিহাৰী দোকানী জনে আচৰিত হৈ ক'লে -এইটো কি? ঘোৰাটো শিং নাথাকে। তেতিয়া স্থানীয় বন্ধু জনে হাঁহি মাৰি ক'লে- এই ঘোৰাৰ শিং গজাটোৱেইতো আঁচল বেমাৰ। হাঃ হাঃ হাঃ..... ■

সাঁথৰ সংগ্ৰহকাৰী—বিদিশা বৰা

(৭) মই এটি সাঁথৰ কম তাত দিম ফাঁকি, কি জন্তুৰ তিনিটা ঠেং আমি যাওঁ উঠি	- অট।
(৮) পৰ্বতৰ টিংত কলি গাই চৰে, দুই পৰ্বতে হেচা মাৰি মাৰে	- ওকণি।
(৯) এঠেঙ্গীয়া বগলী নিতো নাচে গধুলি	- বিচলী।
(১০) আগ তিতা গুৰি মৌ কি বন্ধু কোৱা চোন নবৈ	- কুহিয়াৰ।

ভূত

শ্ৰ...অমৃত বুঢ়াগোহাঁই

ঃ সঁচা কাহিনী আধাৰত ৳

বুঢ়া মানুহজনক সকলোৱে সন্দিকৈ সাঁতোলা বুলিয়েই কয়। প্ৰকৃতপক্ষে এখন গাঁৰৰ সভা-সমিতি, কোনোৰা মানুহ মৰিলে দহা-কাজ, গাঁৰৰ নাম ঘৰত পতা বাজহৰা অনুষ্ঠান, জয়া দিবস, পানী তোলা সবাহ, মহা পুৰুষ দুজনাৰ তিথি, শ্ৰীকৃষ্ণ জন্মাষ্টমীৰ তিথি আদি তেওঁ খুউৰ মনৰ আনন্দেৰে সকলোৰোৰ কাম সূচাৰুকৰপে দায়িত্ব পালন কৰে। কাৰ্য্যত গৃহস্থৰ ঘৰেও সন্তোষ লাভ কৰিছিল। মুঠতে সন্দিকৈ বুঢ়া নুহলে কোনো কাম সম্পূৰ্ণ সফল নহয় বুলি ভাৰিছিল। তেখেতৰ নিজৰ প্ৰকৃত নাম আছিল পূৰ্ণকান্ত সন্দিকৈ। ওখই আছিল প্ৰায় ৫-৬ ফুট আৰু সেই অনুপাতে শকতো আছিল। মুখত সদায় আনন্দৰ হাঁহি। ল'বা, বুঢ়া, ডেকা-গাভৰ মাজত সদায় নীতি বচনেৰে কথা কৈ সকলোৰে ঘৰম-ঙ্গেহৰ পাত্ৰ হৈ পৰিছিল। লেখকে তেখেতৰ বিষয়ে লিখিবলৈ লোৱা ঘটনাটো প্ৰায় ১৯৭৮ চনৰ কথা। তেতিয়া বাইজ একগোট আছিল। নাম ঘৰ আছিল মাত্ৰ এটা। মানুহ আছিল এশ একুৰি ঘৰ। এতিয়া তিনিটা মান নাম ঘৰ হ'ল।

সিদিনা আছিল ভাদৰ মাহৰ কৃষ্ণপক্ষৰ চতুর্থী তিথি আৰু তিনি দিনৰ পিছত কৃষ্ণ জন্মাষ্টমীৰ তিথি। সেই উপলক্ষে তেখেতে লগৰ ভক্ত সকলক তিথিৰ বাবে খৰৰ দি ফুৰিছে। বাতি প্ৰায় ১২ মান বজাত তেখেতৰ ঘৰৰ পৰা প্ৰায় ডেৰ কিলো মিটাৰ মান আতৰ কঠোটিং চাংমাই চুকৰ পৰা ঘৰলৈ বুলি আহি আছে। সেই অঞ্চলৰ বাটৰ কাষতে পোৱালী দিহিঙ্গিয়া বোলা এজন বুঢ়াৰ ঘৰ। দিহিঙ্গিয়া বুঢ়া ওখই হ'বে প্ৰায় চাৰে তিনি ফুট। দেখিবলৈ মাণৰ বৰণীয়া, আঞ্চাৰত মিলি যায়, গাত চোলা নিপিঙ্গে, কেৱল সকাম খাবলৈ গ'লৈহে চোলা পিঙ্গে। প্ৰায় ভাগ সময় মাৰ্কিন চুবীয়া ডোখৰ পিঙ্গিয়ে থাকে। সন্দিকৈ বুঢ়াক ভাল পোৱাৰ দৰে তেখেতকো গাঁওবাসীয়ে খুউৰ ভাল পায়। দিহিঙ্গিয়া বুঢ়াক ভাল পোৱা দুটা কাৰণ আছে। বতাহ-ধূমুহাই যদি কাৰোবাৰ ঘৰৰ মুখচ উকৰাই নিয়ে, সেই ঘৰৰ মুখচ মাৰিব লাগিব দিহিঙ্গিয়া বুঢ়াই। কাৰণ মানুহ জন পাতল আৰু ওপৰলৈ উঠিবলৈ ভয় নকৰে। দ্বিতীয় কাৰণ হ'ল অলপ ভাততে পেট ভৰে। মাছ-মাংসৰে বাতি ভৰাই দিলেও এডোখৰ বা দুড়োখৰহে থায়। এগৰা ভাত সৰহকৈ নেখায়। ভয় বোলা ভাৰটো একেবাৰে নাই। এই দুজন বুঢ়াকে এদিন ভূতে পাইছিল। দিহিঙ্গিয়া বুঢ়াৰ ঘৰৰ পদুলীৰ মুখত দুপাৰে দুজোপা ডাঙৰ কৃষ্ণচূড়া গছ আছিল। গাঁৰৰ ল'বাৰোৰে কয় তাত হেনো ডাঙৰীয়া ওলায়। চুটি-চাপৰ ডাঙৰীয়া এজন বগা চুবিয়া

পিঞ্জি বহি থাকে আৰু মানুহৰ মাত শুনিলে নাইকীয়া হয়। কথামাৰ কাণ বাগৰি গাওঁবাসী সকলোৱে
জনাজাত হ'ল। সন্দিকৈ বুঢাই সেই দিনা সেই ফালেদিয়েই ভকত কেইজনক তিথিৰ বিষয়ে কথাটো
জনাই ঘৰলৈ বুলি আহি আছিল। বাটটোও আজি কালিৰ দৰে পঞ্চায়তে বনোৱা নাছিল। বাষ্ঠাৰ
দুয়ো কাষে জোপোহা-জুপুৰী কাইটিয়া গছেৰে ভৰা আছিল। মাজে মাজে শিমলু, আজাৰ, শিলিখা
আদি ডাঙৰ ডাঙৰ গছ আৰু তাৰ মাজত টেকিয়া, তিতা ফুল আদিবে ভাৰি আছিল। সেই আঙ্কাৰৰ
মাজতে সন্দিকৈ বুঢ়া আহি আছিল। দিহিঙ্গিয়া বুঢ়াৰ পদুলিটো বেছি আঙ্কাৰ আছিল। কৃষ্ণচূড়াৰ
ডাল-পাতেৰে আৱৰি আছিল।

আনহাতে পোৱালী বুঢাই ও কাৰোবাৰ ঘৰত অম মুঠি ভোজন কৰি ঘৰলৈ গৈছিল। এনেতে
পোৱালী বুঢাই সন্দিকৈ বুঢ়াৰ পেটতে মূৰটোৰে খুন্দা মাৰিলে। চুটি-চাপৰ মানুহ। বুঢাই খুন্দা মাৰি
ভাৰিলে ই নিশ্চয় ভুঁত ডাঙৰ ভুঁত, ইয়াক এৰা নেয়াৰ। মোৰ পদুলিৰ পৰা ইয়াক আতৰাৰ লাগিব বুলি
ভাৰি সন্দিকৈ বুঢাই পেটতে সাৰতি গৰা মাৰিলে। ইফালে সন্দিকৈ বুঢ়াৰ পেটতে খুন্দা লাগিলত বুঢাই
ভাৰিলে এইটোৱেই চুটি চাপৰ ডাঙুৰীয়া, আজি মোৰ পেটতে খুন্দা মাৰিলে ইয়াক সুদাই নেৰো এই
বুলি তেওঁ পোৱালী বুঢ়াৰ ডিঙিতে গৰা মাৰি ধৰিলে। মানুহে কয় এওঁ লোকৰ পদুলি মুখৰ কৃষ্ণচূড়াৰ
গছৰ তলত ওলোৱা চুটি চাপৰ ভুঁত এইটোৱেই। ইয়াক আজি মই সোদাই নেৰো। এই ধৰণে দুয়ো
দয়োকে গাৱতা-গাৱতী কৰি পৰি লুটি বাগৰ কৰি চিঞ্চিৰ বাখৰ কৰি সুধা-সুধি কৰিছে—“তই কোন?”
এজনে উত্তৰ দিছে ‘মই পোৱালী’ সিজনে কৈছে ‘মই পূৰ্ণ সন্দিকৈ। তেতিয়াহে দুয়ো এৰা এৰি হৈ
থিয় হ'ল। পোৱালী বুঢ়ীয়ে হাতত টিপ চাকিটি লৈ চিঞ্চিৰ বাখৰ শুনি চাৰলৈ আহি দেখে দুয়োটি বুঢ়া
ভাদৰ মহীয়া বাটৰ কাষৰ বোকাত লুটুৰি-পুতুৰি হৈ থিয় দি বৈ আছে। বুঢ়ীয়ে কুঁৰাৰ পাৰলৈ নি
দুয়োকে গা-পা ধুৱাই চাহ পানী এটুপি খোৱাই সন্দিকৈ বুঢাক ঘৰলৈ পঠাই দিলৈ।

সন্দিকৈ বুঢ়া আছিল আমাৰ(লেখকৰ) পিতৃ লগত লগতে শৰণ ভোজনৰ হৰি ভকত আৰু
আতৈ। পোৱালী বুঢ়া আছিল আমাৰ সম্বৰ্ধীয় দদাইদেউ। দুয়োজন গধুলি মাজে সময়ে প্ৰায় পিতাদেউ
ওচৰলৈ আহে। এদিন দুয়োজনকে আমাৰ ঘৰত একে লগে পাই এই অভাজনে বগৰ তুলিবলৈ
কহিনিটো উলিয়ালো। তেতিয়া দুয়োজন বুঢাই একেলগে একে মুখে ক'লে— যে আমি ধিটো সময়ত
ইয়ালৈ আহিছিলো তেতিয়া অট্টব্য হাবি, ডাঙৰ ডাঙৰ গছ কাটি মুকলি কৰিলো বনৰীয়া জন্তু বাঘ,
ভালুক আদি বহুত জন্ম লগ পালো। পহ আদি মাৰিলো খালো। কিন্তু ভুঁত প্ৰেত আদি নেদেখিলো
আৰু লগে নেপালো। তেতিয়াই নাই আৰু এতিয়াৰ দিনত ওলাবলৈও নাই। চৰ ফালে মানুহে
মানুহ।■

কৌতুক—কৌতুক—

শ্রেষ্ঠ...নিতীশ নন্দী

- ১। এখন চাইন বর্ডৰ দোকানত একেলগে বহু জেগাৰ পৰা চাইন বর্ড লিখাৰ অৰ্ডাৰ আহিল। থানাৰ পৰা আহিল, ৰনে-ৰনে যতেই থকা আমাক স্মৰণ কৰিলে তোমাক উদ্ধাৰ কৰিম। বিবাহ ভৱনৰ পৰা আহিল- আপোনাৰ ভৱিষ্যত জীৱন সুখ সমৃদ্ধিৰ ভৱি উঠক। মদৰ দোকানৰ পৰা আহিল- দোকানটো বিক্ৰী হ'ব আৰু শশানৰ পৰা আহিল- পৰম্পৰে স্বাগতম। দোকানীয়ে এজন হাজিৰা মানুহক বৰ্ডকেইখন চাৰি জেগাত লগাবলৈ দিলে। মানুহজনে ভুলতে- থানাত লগালে ‘দোকানটো বিক্ৰী হ’ব’। বিবাহ ভৱনত লগালে পৰম্পৰে স্বাগতম। মদৰ দোকানত লগালে ৰনে-ৰন যতেই থকা আমাক স্মৰণ কৰিলে আমি তোমাক উদ্ধাৰ কৰিম আৰু শশানত লগালে আপোনাৰ ভৱিষ্যত জীৱন সুখ সমৃদ্ধিয়ে ভৱি উঠক।

- ২। শিক্ষকে ছাত্ৰক প্ৰশ্ন কৰিলে— দিল্লীৰ পানী পথ নামটো কেনেকৈ হ'ল ?
উন্নৰত ছাত্ৰজনে ক'লে—এদিন বাবৰ বাস্তাৰে গৈ আছিল। বাটতে তাৰ ভায়েক আকৰৰক লগ পালে, বহু দিনৰ মূৰত লগ পাই দুই ভাইয়ে ইমান কান্দিলে যে বাস্তাত পানী হৈ গ'ল। সেই কাৰণে তাৰ নাম পানী পথ হ'ল।

- ৩। এজন অফিচাৰৰ বেমাৰ হ'লত তেখেতৰ পত্তীয়ে ক'লে, আপুনি ভেটেনেৰী ডাক্তাৰক দেখুৱাক
অফিচাৰ : কেলেই মই ভেটেনেৰী ডাক্তাৰক দেখুৱাম?
পত্তী : তুমি কুকুৰাৰ নিচিনা খুউৰ বাতি পুৱাই উঠা।
অফিচাৰ : হয়।
পত্তী : ঘোঁৰাৰ নিচিনা দৌৰি অফিচলৈ যোৱা।
অফিচাৰ : হয়।
পত্তী : অফিচত গৈ গাধৰ নিচিনা কাম কৰা।
অফিচাৰ : হয়।

- পত্নী : গোটেই দিনটো বান্দৰৰ নিচিনা ঘুৰি ঘুৰি দৌৰি বিপোর্ট যোগাৰ কৰা।
- অফিচাৰ : হয়।
- পত্নী : বাতি ঘৰলৈ আহি কুকুৰৰ নিচিনা ঘেউ ঘেউ কৰা।
- অফিচাৰ : হয়।
- পত্নী : বাতি মহৰ নিচিনা নাক বজাই টোপনি যোৱা।
- অফিচাৰ : হয়।
- পত্নী : তেনেহলৈ মানুহৰ ডাক্তৰে তোমাক কেনেকৈ ভাল কৰিব?

সাঁথৰ সংগ্ৰহকাৰী—বিদিশা বৰা

- (১১) চাৰিটা লৰাই খায় বুড়াই ঠেলিলে যায়
- (১২) এদঁতীয়া হাতী ধান খায় পাচি পাচি
- (১৩) গছৰ ওপৰত শুটি, শুটিৰ ওপৰত গছ ইনো কি নিলাজৰ সঁচ
- (১৪) পাত আছে গছ নাই, কথা আছে মানুহ নাই
- (১৫) প্ৰতিজন মানুহে কি শব্দ জীৱনত বেছি কৈ শুনা পাই
- (১৬) যিমান খালেও পেট নভৰে
- (১৭) ভাঙ্গি গলেও শব্দ নহয়
- (১৮) জুলাইত আছে জানুৱাৰীত নাই, জুইত আছে পানীত নাই
- (১৯) মাক জুতুলী-পুতুলী, পুতেক চোকা টেকেলা
- (২০) কি ফুল কাটিলে তেজ ওলাই
- (২১) জলত জন্ম স্থলত বাস মাকে চুলে সৰ্বনাশ

আঙুলি—ধেকী—অনাৰস—কিতাপ—নিজৰ নাম—গালি
মন—ই—জলকীয়া—ক'লাফুল—নিমখ, (বিজুলী)

মোহোৰ বচন (লিমাৰিক) শ্ৰুতি কৰিষ্যা গৈগে, নিলখ হাইস্কুল

শুনিয়োক সৰ্বজন মোহোৰ বচন

মোহোৰ বচন। বিঃ এড কৰি টিচাৰ হোৱাৰ জপ্তাল।

(১) নাম মোৰ কৰিষ্যা

বেছিকৈ কও মই কথা।

খাওঁ মই মিষ্টাব, ফুচকা

ষাফত নাম আছে চিকতা।

(২) পঢ়াও মই ভুগোল, ইংৰাজী

আধা বাট বাচত আধা বাট ভেনত

আধা বাট খোজ কাঢ়ি

স্কুললৈ যাওঁ মই

ম'বাইলত মেল মাৰি।

(৩) পিছি যাওঁ মই শাড়ী, চলাব নাজানো মই গাড়ী

তাতো বোকা পানীৰ চিটিকনি।

মই আপোনভোলা, ক্ষণে কষ্ট ক্ষণে তুষ্ট

ছাত্র-ছাত্রীৰ মতে পঢ়াও জৰুৰদস্ত।

(৪) হেড ছাৰৰ বঙা চকু, গেটতো টলা বঙ্ক

অথলে ঘায় মোৰ এসোপা কষ্ট।

চান্দা বুলিলে মই দুৰতে বিদুৰ

টেটেৰী মই আনে কয় কমজোৰ।

(৫) শুণোৎসৱ আহিলে মোৰ কঁপি উঠে বুকু

চি গ্ৰেড পালে আমি সকলোৰে কপালত উঠিব চকু।

শুনিয়োক সৰ্বজন মোহোৰ বচন।

শিক্ষকতাৰ চাকৰি কৰি ফচালো জীৱন।■

লেঙ্গিয়ে দিয়ে লাজ

শ্ৰুতি দিগন্ত দেউৰী

আজি যদি দিয়া লাজ

দনত থৰি টানিম

বামলৈ তোক উঠাই আনি

কচু কটা দি কাটিম।

ককাই বুলি চিএগৰিলেও

দুনাই নেপাবি

তোমাৰ প্ৰেমৰ সাগৰত নমাই

খজুৰতিহে দিলি।

অতি আশাৰে পাতি হৈ আহো

পাম বুলি মাছ

সদাই ডাঙি পাওঁ মাথো

লাজ আৰু লাজ।

কেতিয়াবা যদি খোৱাইছ্য তুমি

এটিতকৈ অধিক নাই

মানুহজনীয়ে তেল দি কেৰাহীত

খিড়কিয়েদি চাই।

সেৰেঙাত নাই বুলি

ঘনখন নি পাতো

তথাপি পাওঁ লাজ

উপায় নেপাই চিঞ্চি আনো

কলমৌৰ আগ।■

দেখহং শুনহং ...পানীৰাম পণ্ডিত টাঙ্গু) : টাঙ্গু :

মদ ও মদ

মদত গদ্দ গদ্দ

একোদিনা দুই মদপীয়ে লাগি গৈল যুদ্ধ।
নিজৰ কেইজনী গুণ বসানাত হৈ গ'ল মন্ত।।
ঘূলি মৰা দদায়ে বোলে আধামৰাক চায়।
মোৰজনী নিচিনা গুণৱত্তী এই পৃথিৰীত নাই।।
ডাঙৰ ডাঙৰ ছাৰৰ সৈতে ফুল্টচিটত ঘূৰে।
তোৰজনী চুঙ্গা বাদুলি চুঙ্গাতে ঘূলি মাৰে।।
ছাৰে দিয়া টকাৰে তেওঁ বাতি হোটেলত থাকে।
নাকে-কাণে ফুলি পিঞ্জি ফুলেশ্বৰী হৈ থাকে।।
তোৰজনী ভেকুৰ লাগি ঘৰতে চুলাই বাকে।
মোৰজনী হোটেলত বহি বঙ্গা বটল বাকে।।
কেতিয়াৰা মোৰ বাবেও আনে বঙ্গা মাল।
বঙ্গা টানি উগাৰ মাৰি মোৰো লাগে ভাল।।
তোৰজনী গেদ়গেদী বিয়াগোম জহামাল।
মোৰজনীক আটায়ে কয় বাইদেউ আমাৰ ভাল।।
আধামৰা বাপে কয় ঘূলিমৰালৈ চায়।
মোৰজনীমান তিয়াৰী মাইকী ভু-ভাৰত্তত নাই।।
তোৰজনী চেলেং-বেটেং লিডাৰৰ লগত ঘূৰে।
মোৰজনী চুলাই বিক্ৰি ফুৰে ঘৰে-ঘৰে।।
যেনে-তেনে মোৰ ঘৰখন চলাই আছে তাই।
তোৰজনীয়ে কেতিয়াৰা তোক দিব বাই বাই।।

*
এইদৰে দুয়ো মদপীয়ে লাগিল মহাৰণ।।
ঘোঁচা-ঘোঁচি চৰিয়া-চৰি চলিল ক'তোক্ষণ।।
শেষে দেখোন দুয়ো মদপীয়ে মাৰিলেক ঘূলি।
বাস্তাৰকাষে পৰি আছে বমি উকালি-উকালি।।
মদপীৰ কাণ দেখি নুঘূৰাইবা মাথা।।
মদপীৰ নামে এহি খুলিলোহো খাটা।।
মদপী ছাৰহঁতৰ দেখিলা ভেলেকী।।
ফাপৰী কুকুৰে খাই বমি চেলেকি-চেলেকি।।
এহিমানে বোলো হে সভাসদ 'মদ ও মদ'।।
দেশী-বিদেশী মদৰ ধান্দা মদত গদ্গদ।।
দিবা-নিশা এইয়া জানা মদপীৰ কাম।।
চাৰিয়োক মদপীৰ সংগ বোলা ৰাম-ৰাম।।
মদপীৰ গুণানোকীৰ্তন গাইলো অ'তপৰে।।
দেখহং শুনহং সবে সামাজিক নৰে।।

বিধিৰ বিপাক

শ্ৰী.... লক্ষ্মী প্ৰভা কাটলী, এৰাচল, ধেমাজি।

লাহেশ্বৰী এৰাৰ টাউনত থকা বৰ দেউতাকৰ ঘৰলৈ আহিছিল। বৰদেউতাকৰ জীয়েক দুজনীয়ে লাহেশ্বৰীক সজালে-পৰালে। চুলি চেম্পো দি ধুৰাই ফিৰফিবিয়া কৰালে, অলকা উলিয়াই ওধনীয়া খোপা বান্ধি ফুল শুজিলে, নেইলপলিচ লগাই দিলে, ওঠত লিপষ্টিক লগাই দিলে। জিনচ পেট, জিনচ চার্ট পিঙ্কাই পাৰ্কত ফুৰাই আনিলেগৈ। তাত গৈ সিহাঁতে ফটো তুলিলে। গাঁৱৰ লাহেশ্বৰী দুদিনতে নগৰীয়া হৈ পৰিল। মেগি বনাব শিকিলে। ফোন চলাবলৈ শিকিলে, মুঠতে সম্পূৰ্ণ বেলেগ এজনী হৈ থাকিল।

আগদিনাৰ পৰা নেৰানেপেৰা বৰষুণ দি আছিল। পুৱাতে তাই গেটত লগাই থোৱা চুঙাটোৰ পৰা বাতৰি কাকত খন আনিবলৈ গৈ চোতালতে পিচলি পৰিল। সৌহাতখনত দুখ পালে আৰু লগে লগে হাতখন ফুলি গ'ল। তাই চিএওৰি চিএওৰি কান্দি ৰজনজনালে। বৰমাক বায়েকহাঁতে তাইক ভিতৰলৈ আনি নতুন কাপোৰ-কানি পিঙ্কাই বৰমাকে তাইক ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ লৈ গ'লৈ। এৰা ভগৱানে আচলতে তাইৰ সুখ সহ্য নকৰিলে। ডাক্তৰ জনে হাতখন পিটিকি মোহাৰি চাই ক'লৈ-এক্কৰে কৰিব লাগিব। তাই বুজি নাপাই ডাক্তৰক কিনো এক্কৰে সুধিলে। ডাক্তৰে ক'লৈ বোলে ফটো মাৰিব লাগিব তেতিয়াহে গম পোৱা যাব কিমান কি হৈছে। তাই অলপ সময় থমকি বৈ চাৰ ব'ব দেই মই অলপ মেকআপ কৰি আহোঁগৈ। তেতিয়া বোলে ফটো বৰ ধূনীয়া হয়। ডাক্তৰে কি কি বুলি মেলা মুখ মেলাতে ব'ল। বৰমাকে 'লাহেমাইনা' বুলি বাহিৰ পালেহি ইতিমধ্যে তাই গেটৰ বাহিৰ পালেগৈয়েই, বৰমাকে তাইক ব'বলৈ কৈ কৈ পিছে পিছে খৰধৰকে খোজ ল'লৈ.....।

ভাকুটকুটৰ এই সংখ্যা প্রকাশক
শ্রদ্ধেয়া শ্রীযুতা বিণী তামুলী বাইদেউলৈ
ভাকুটকুট গোষ্ঠীৰ তৰফৰ পৰা সশ্রদ্ধ প্ৰনাম যাচিলোঁ।

ভাকুটকুট গোষ্ঠীৰ হৈ-
বিমল ৰাজখোৱা, মুখ্য সম্পাদক
'ভাকুটকুট', থানা তিনিআলি
ধেমাজি, অসম।